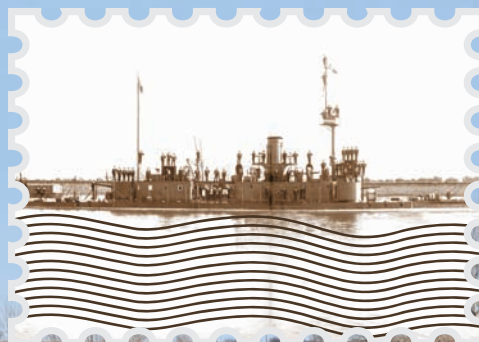

MARINA ROMÂNĂ

www.navy.ro

REVISTA FORTELOR NAVALE ROMÂNE

NUMĂR SPECIAL

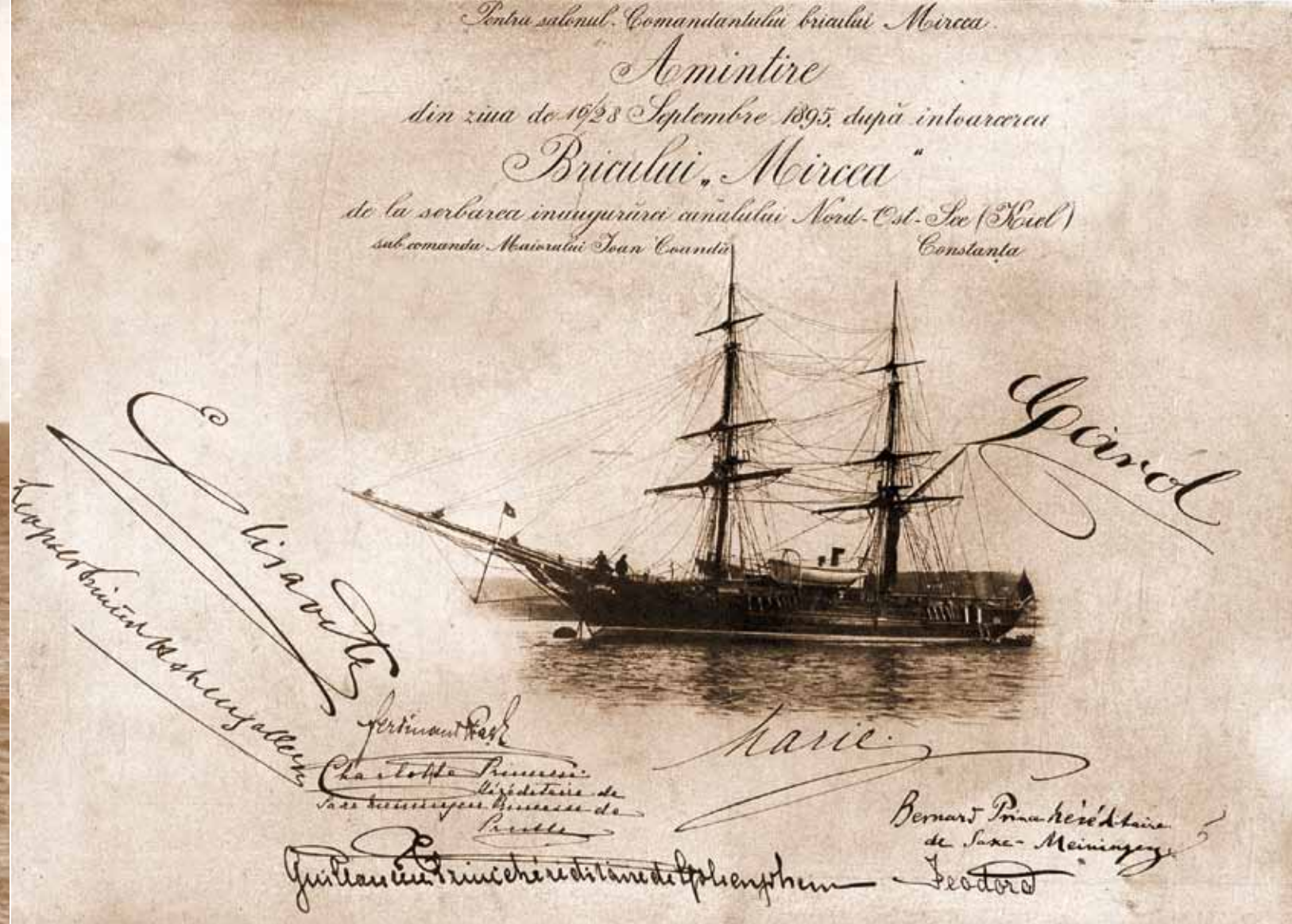
FORTELE NAVALE ROMÂNE
155 de ani de istorie modernă

Ochiul Flotei

▲ Marea Neagră.

Distrugătorul *Regele Ferdinand* în timpul unei misiuni de instrucție pe mare.

▲ 1895. Bricul Mircea.

◀ România, 1860.
Pavilion de navă militară.

FORȚELE NAVALE ROMÂNE
155 de ani de istorie modernă

► 1941, Constanța.

Instantaneu din timpul unui bombardament aerian sovietic asupra portului Constanța.

► Marea Neagră.

Lansarea unei rachete P-15 de la bordul vedetei purtătoare de rachete Șoimul. (VPR 194)

SUMAR

**155 de ani de la înființarea
Marinei Militare Moderne – 4**
**Incursiune în istoria
Forțelor Navale – 6**
Interviu – 9
**Istoria Forțelor Navale
în Muzeul Marinei – 30**
**Comandanții
Marinei Militare Române – 34**

număr special

Fregata Regele Ferdinand
la Operația EU NAVFOR ATALANTA, 2012

20 FORȚELE NAVALE ALE ROMÂNIEI de la spiritul de corp la strategia NATO

Prin Decretul nr. 173 din 22 octombrie 1860,
semnat de domnitorul Alexandru Ioan Cuza, care consfințea
unirea definitivă a flotilelor de pe întregul curs al Dunării,
noua marină a luat denumirea de Corpul Flotilei,
cu reședința la Ismail, unde a funcționat *primul comandament
al Flotilei Române de război*.

FORȚELE NAVALE ROMÂNE
155 de ani de istorie modernă

GRUPUL MASS-MEDIA
AL FORȚELOR NAVALE
MARINA ROMÂNĂ

Revistă fondată în 1990,
editată de Statul Major
al Forțelor Navale

Redactor-șef:
Căpitan-comandor
ing. Mihai EGOROV
e-mail: egorovmihai@yahoo.com

Secretar de redacție:
Locotenent-comandor
ing. Cosmin OCHEȘEL
e-mail: ocheselcosmin@yahoo.com

Redactori:
Bogdan DINU
e-mail: redbogdan@yahoo.com
Aspirant Camelia ȘEULEAN
e-mail: camelia.seulean@yahoo.com

Fotografii:
Grupul Mass-Media al Forțelor Navale
Trustul de Presă al Armatei

FOTOGRAFII DIN COLECȚIILE:
Octavian Gabriel Nicolae
ing. Dan Stroescu
Muzeul Marinei Române
Serviciului Istoric al Armatei
Muzeului Militar Național
Revista „Marina Română”

ADRESA REDACȚIEI:
Str. Ștefăniță Vodă nr. 4
Tel./Fax: 0241-619.539
e-mail: gmmfn@yahoo.com

Ediția s-a încheiat
în data de 09.10.2015

NORME DE COLABORARE:
Cititorii pot trimite pe adresa
redacției texte și fotografii
care se încadrează
în tematica revistei.
Manuscrisele nu se înapoiază.
Răspunderea juridică pentru
conținutul articolelor aparține
în exclusivitate autorilor,
conform art. 206 CP.

COPYRIGHT:
Este autorizată orice reproducere
în condițiile specificării sursei.

ISSN: 1222-9423
C-da 1270/2015; B 0207
Tehnoredactarea, corectura și tiparul:

Centrul Tehnic-Editorial al Armatei
Bd. Ion Mihalache
nr. 124-126, București,
Tel.: 021-2242634

DTP: P.c.c. Tudora NECOARĂ

155 DE ANI DE LA ÎNFIINȚAREA MARINEI MILITARE MODERNE

Sărbătorim, la 22 octombrie, 155 de ani de la crearea Marinei Militare Române moderne. În 1860, la un an după Unirea Principatelor, domnitorul Alexandru Ioan Cuza decreta unificarea Flotilelor Moldovei și Țării Românești, constituindu-se astfel Corpul Flotei și punându-se bazele unei categorii de forțe redutabilă, care avea să își confirme relevanța și valoarea în vremurile care au urmat, îndeplinind misiuni cruciale în apărarea independenței și suveranității României, începând cu Războiul de Independență și continuând cu Primul și Al Doilea Război Mondial.

După anul 1990, odată cu întregirea armată a României, Forțele Navale aveau să cunoască un amplu proces de transformare și modernizare, ceea ce a permis crearea unor structuri navale moderne, eficiente, profesioniste și interoperabile cu cele ale NATO.

Marinarii români au participat, la fel ca și colegii din Forțele Terestre și Forțele Aeriene, la executarea unor misiuni internaționale, asumate de România ca stat membru al NATO și al Uniunii Europene, care au consolidat renumele și statutul Forțelor Navale Române în cadrul flotelor Aliate.

În contextul eforturilor naționale de a răspunde adecvat noilor provocări de securitate la flancul estic al Alianței, creșterea capacității operaționale a Armatei României reprezintă prioritatea noastră absolută, pentru care acționăm în mod continuu.

Condiția de bază pentru asigurarea sustenabilității acestor demersuri este reprezentată de creșterea alocațiilor bugetare pentru apărare. Sigur, aceste dezvoltări trebuie privite și din perspectiva interesului pe care Guvernul României l-a acordat, în ultimii ani, finanțării armatei și asigurării resurselor care să permită proiecții sustenabile în domeniul apărării naționale. Am reușit, astfel, ca, începând cu anul 2013, să oprim trendul descendent pe care se găsea bugetul apărării, crescând substanțial și constant alocările, ceea ce a permis realizarea unor investiții importante.

Prin fondurile suplimentare din anul 2014, de aproximativ patru ori mai mari față de nivelul anilor precedenți, am reușit regenerarea și creșterea gradului de operativitate a echipamentelor esențiale.

În ceea ce privește Forțele Navale, ne-am concentrat pe asigurarea mentenanței corpurilor navelor, a instalațiilor de bord, a elicopterelor, precum și pe achizițiile de piese de schimb și materiale. Pentru perioada imediat următoare, prioritățile Forțelor Navale la capitolul creșterii capacității operaționale includ dezvoltarea capabilităților tehnice ale navelor de luptă, creșterea nivelului de asigurare a mentenanței echipamentelor, dar și achiziția de echipamente noi.

Suplimentarea fondurilor alocate mentenanței prin OUG nr. 9 din 2014 a permis, spre exemplu, anul trecut, executarea unor reparații complexe la 13 nave (andocate) precum și extinderea gamei de lucrări la toate navele

MIRCEA DUȘA,
Ministrul Apărării Naționale

Forțelor Navale Române. Se află în derulare programul de modernizare a elicopterelor navale, faza a doua, prin care se urmărește dezvoltarea capabilităților de luptă antisubmarin.

Programul de modernizare pentru fregatele T22, faza a doua, este pregătit din punct de vedere tehnic și procedural și va demara în scurt timp, în legea bugetului de stat din 2015 fiind prevăzute creditele de angajament aferente programului.

În ceea ce privește programele de înzestrare pentru Forțele Navale, acestea sunt proiectate să asigure modernizarea navelor de luptă, a celor de sprijin de luptă și a capabilităților de suport logistic și comunicații.

Printre acestea putem enumera programele de achiziții de nave noi de tipul „Corvetă multifuncțională”, „Vânător de mine”, dar și alte proiecte de înzestrare și modernizare cum ar fi „Complexul rachete sol-navă”, modernizarea navelor purtătoare de rachete, dar și a altor nave din domeniul suportului logistic, cum ar fi remorchere de port și radă.

În context mai larg, România va pune la dispoziția Alianței un comandament multinațional de nivel divizie și găzduiește deja o structură multinațională de integrare a forțelor NATO. Aceste structuri vor confirma și consolida statutul consistent al României în cadrul Alianței, dovedind, în același timp, capacitatea Armatei României de a se adapta noilor provocări de securitate din regiune. O importanță deosebită acordăm și implementării măsurilor stabilite prin parteneriatele strategice ale României, în special cel cu Statele Unite ale Americii. Acționăm pe cele

două dimensiuni importante ale parteneriatului, proiectul scutului antibalistic de la Deveselu, unde lucrările sunt în grafic, și dezvoltarea nodului multimodal din cadrul Centrului de tranzit de la Mihail Kogălniceanu.

În 2015, când se împlinesc 70 de ani de la încheierea celui de-Al Doilea Război Mondial, suntem datori să ne onorăm veteranii și să le păstrăm tuturor celor care au căzut la datorie sub faldurile drapelului de luptă și pavilionului naval tricolor, o vie amintire. Sacrificiul lor reprezintă un exemplu de dăruire și devotament demn de urmat pentru generațiile actuale și viitoare de marinari, iar cinstirea memoriei lor este un semn de respect și prețuire pentru tot ceea ce au făcut pentru devenirea acestei importante arme.

Mulțumesc celor care își servesc, în prezent, țara în cadrul Forțelor Navale Române. Ei poartă cu onoare drapelul tricolor pe uniforme ori arborat la catarg, în misiunile executate pe mările și oceanele lumii, dar și în suflet, alături de dragostea de țară. Ei sunt adevărații ambasadori ai României în lume.

La ceas aniversar, transmit felicitări tuturor marinarilor, militari activi, în rezervă sau în retragere, le doresc sănătate și putere de muncă și le urez BUN CART ÎNAINTE! în toate misiunile care le vor fi încredințate în viitor!

LA MULȚI ANI!

Ministrul apărării naționale, Mircea Dușa și contraamiralul dr. Alexandru Mișu, șeful Statului Major al Forțelor Navale la bordul monitorului *Lascăr Catargiu* (47). În dreapta, căpitan-comandorul Ciprian Armașu, comandantul navei.

Aspect din timpul festivităților organizate de Forțele Navale Române, cu ocazia sărbătorii Zilei Marinei 2015.

Foto: Cristian VLĂSCĂNEANU

Incursiune în istoria Forțelor Navale

Contraamiral dr. **Alexandru MÎRȘU**
Șeful Statului Major al Forțelor Navale

Privind în istorie ca un arc peste timp, Ordinul de Zi nr. 173 din 22 octombrie 1860, al domnitorului Alexandru Ioan Cuza, a fost actul de naștere al Marinei Militare Române moderne, cea care a reușit într-un timp relativ scurt să devină o categorie de forțe importantă pentru oastea României.

În cei 155 de ani de ascensiune de la modernitate la compatibilitatea euro-atlantică, Marina Militară a participat la toate evenimentele majore ale istoriei naționale, atât la conflagrațiile mondiale, și la războaiele pe care țara noastră le-a dus pentru independență, pentru reîntregire cât și la acțiunile duse de Armata Română în timpul evenimentelor din decembrie 1989.

Forțele Navale Române - indiferent de titulatura pe care au avut-o sau de cine a fost la comanda acestora - au evoluat continuu, au parcurs etape benefice, au surmontat și momente cruciale, au primit botezul focului în Războiul de Independență, s-au călît în cele două războaie mondiale, s-au consolidat în perioada interbelică și au renăscut după cel de-al Doilea Război Mondial. După 1990, în cadența societății românești de aderare la structurile europene și euroatlantice, Forțele Navale s-au modernizat structural, și-au armonizat componența în raport cu strategia națională și provocările contemporane, ajungând astăzi să reprezinte o categorie de forță armată a Armatei României, membru al Alianței Nord-Atlantice, flexibilă, o marină suplă, cu mijloace de luptă eficiente pentru apărarea intereselor și pentru îndeplinirea misiunilor care acum ne stau în față. Bineînțeles că fiind o armă tehnică, are și astăzi nevoie de modernizări, are nevoie de programe de achiziții, programe pe care noi le avem în vedere astfel încât să răspundem cerințelor care sunt puse în fața Forțelor Navale.

Dacă este să mă raportez chiar și sentimental la trecutul Marinei Militare Române, pot spune că mă mândresc cu faptul că familia Mîrșu

este prezentă de aproape 100 de ani în marină. Bunicul meu, Panait Mîrșu, a fost miciman de marină în perioada dintre cele două războaie mondiale și a făcut al Doilea Război Mondial în Marea Neagră pe distrugătorul *Regina Maria*.

Cea mai vie imagine, cea mai vie poveste care mi-a rămas de la bunicul este cea a angajamentului distrugătorului *Regina Maria* cu liderul *Moskva*. Era șeful bateriei de tunuri prova și apoi a trecut prin toate evenimentele de la acel moment. Când îmi povestea, pe de o parte, vedeam cum retrăia emoționat toate momentele aceluia episod de luptă, pe de altă parte, vedeam tristețea și compasiunea față de naufragiații pescuiți, momente care ar putea face obiectul unui scenariu de film dar pe care niciunul dintre noi nu dorește să le retrăiască.

Tatăl meu, Costică Mîrșu, ofițer de marină, promoția 1953, a fost în Marină peste 30 de ani. De la el am văzut caracter, am văzut și satisfacții, am văzut că marina este o școală pentru viață, am văzut grija pentru familie – sentiment pe care îl ai cu atât mai puternic cu cât lipsești mai mult de acasă datorită serviciului. Am văzut, de asemenea, că nicio provocare a vieții nu poate înfrânge un ofițer de marină, fapt care m-a

determinat să merg la Institutul de Marină – eu fiind absolvent al Liceului Teoretic din Mangalia -, să mă acomodez foarte repede sistemului atât din Institutul de Marină cât și apoi vieții de la bordul navelor.

Nu-ți alegi meseria doar în funcție de evenimentele pe care le ai în familie. Este foarte adevărat că nu o dată tata a lipsit de la momente importante din viața mea. Nu pentru că n-ar fi vrut să ne fie în preajmă, ci pentru că era în misiune, pe mare, acolo unde l-a trimis patria; în schimb, am avut-o alături pe mama de fiecare dată. La rândul meu, am lipsit și eu la unele momente din viața fiicei mele dar soția a fost în permanență acolo. Ori de câte ori am fost plecat am simțit suportul familiei, al soției mele în mod foarte determinant și acest sentiment de siguranță al familiei este foarte important pentru un marinar.

Anii de început ai carierei au fost ani frumoși, foarte frumoși și nu numai prin prisma tinereții, a primilor ani de ofițer, când totul este posibil, când ai la picioare toate oportunitățile, toate visurile și crezi că poți face orice. Te confrunți cu realitatea și realitatea este uneori dură; te confrunți cu primele misiuni, cu primele eșecuri, te confrunți cu primele dezamăgiri care te călesc și dacă ai trecut cu bine este acești primi ani de activitate poți să atingi o carieră militară de succes.

Îmi aduc aminte cu emoție de modul cum am fost primit la navă în prima mea zi de serviciu. Într-adevăr, poate am avut și privilegiul să găsesc un echipaj de oameni buni, de oameni frumoși, care m-au primit cald, care m-au învățat în permanență ce este mai bine. Determinant în cariera oricărui ofițer sau maestru militar este startul, modelul pe care ți-l oferă șefii și superiorii dar și echipajul în care te integrezi și cu care împărtășești bucuriile și privațiunile vieții la bord.

Momentul semnării Parteneriatului pentru Pace m-a găsit în Academia de Înalte Studii Militare. Acolo am înțeles – datorită faptului că programa de învățământ se modela pe noile condiții – că este important

Foto: Cristian Vîșceanu

Ministrul apărării naționale, Mircea Dușa decorând Drapelul de Luptă al Statului Major al Forțelor Navale cu Emblema de Onoare a Armatei României.

să mă axez pe studierea procedurilor care se folosesc în cadrul alianței, să mă aplec asupra metodelor și abordării rezolvării problemelor după metodologie NATO, ceea ce m-a ajutat foarte mult. Nu în ultimul rând, odată terminată Academia de Înalte Studii Militare, venind la bordul navei, am încercat – de cele mai multe ori am și reușit – să pun în practică și să aplic aceste procedee chiar dacă nu erau prevăzute la momentul respectiv în documentele de planificare.

Apoi, în martie 2004, momentul aderării României la NATO, m-a găsit în Colegiul Interarme de Comandă și Stat Major de la Shrivenham, Marea Britanie; colegii mei mi-au spus bucuroși, „Alexandru, welcome in the Club!”. Era nu numai o recunoaștere ci și o legitimare a competențelor noastre. Marina Română avea deja experiență în cadrul PFP, la exercițiile la care au participat, marinarii români demonstraseră că sunt buni camarazi, oameni ai mării și cu un minim efort de compatibilizare a mijloacelor tehnice și în special a celor de comunicații, puteam fi și în acest moment suntem perfect interoperabili cu aliații.

Pentru marinari, noțiunile de echipaj, echipă, solemnitatea ceremo-

nialului de ridicare zilnică a pavilionului la bordul navelor sunt foarte importante. Acestea sunt fundamente la baza acestei entități fundamentale care este echipajul. Echipajul navei este mai mult decât o comunitate de oameni care trăiesc, muncesc într-un spațiu îngust, undeva într-un mediu adesea ostil și solicitant până la limita rezistenței fizice și psihice. Întotdeauna mi-a plăcut să afirm că echipajul este o familie pentru că în momentul în care ai dat mola și ai plecat de la cheu, el este familia ta; echipajul este cel cu care îți împărtășești și bucuriile și amărăciunile, echipajul este lângă tine când ai mai multă nevoie de sprijin, echipajul te dojenește, poate nu neapărat vocal, dar prin priviri, prin atitudine și-ți dai seama unde și ce ai greșit și tot echipajul este cel care te ajută să te re poziționezi în meridian. A fi membru al unui echipaj – indiferent de mărimea navei, principiile sunt aceleași – presupune și obligații și responsabilitate, presupune să fii un om comunicativ, să fii proactiv, adică să poți ceda de la tine și să detensionezi orice situație. În același timp, echipajul și nava sunt într-o simbioză perfectă; nu există echipaj fără navă și nu există navă fără echipaj.

Astăzi, din poziția de șef al Statului Major al Forțelor Navale, uitându-mă în urmă și dacă aș fi pus din nou în fața unei opțiuni profesionale, cred că tot pe cea de ofițer de marină militară mi-aș alege-o.

2015 este și anul veteranilor de război. Când ai rude care au luptat în război, când ești parte din această familie a veteranilor, bineînțeles că altfel rezonază în sufletul tău și aceste momente comemorative care pentru o parte dintre noi sunt pur teoretice iar pentru o altă parte crează un sentiment diferit, emoționant. La nivelul Forțelor Navale, activitățile de comemorare, activitățile derulate împreună cu veteranii Marinei nu sunt de paradă. Menținem un contact permanent cu aceștia, le suntem alături la evenimentele de familie, îi invităm la toate acțiunile și activitățile noastre, îi punem în relație nemijlocită cu noile generații de ofițeri și maiștri militari de marină și îi acompaniem cu admirație și pioșenie în cimitirile unde le sunt înmormântați camarazii - în acest an, am avut acțiuni la Cozia și la Sulina -; de fiecare dată avem grijă să le evocăm curajul și spiritul de sacrificiu astfel încât tinerii de lângă ei să respecte calitatea de veteran al Armatei României și să

„Forțele Navale sunt un instrument de impunere a voinței politice a României pe plan internațional”

Interviu cu Valeriu Nicuț, secretar de stat pentru politica de apărare și planificare

Căpitan-comandor
ing. **Mihai EGOROV**

- Care sunt principalele responsabilități ale Departamentului pentru Politica de apărare și Planificare și care sunt prioritățile acestuia în următoarea perioadă ?

- Structură reprezentativă a Ministerului Apărării Naționale, Departamentul pentru politica de apărare (DPAP) și planificare deține un rol major în procesul de dezvoltare și coordonare a politicii de apărare, atât în plan intern, cât și internațional.

În conformitate cu prevederile Legii nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării, Departamentul pentru politica de apărare și planificare are în aria sa de responsabilitate patru mari domenii - aplicarea politicii de apărare, planificarea integrată a apărării, îndeplinirea obligațiilor internaționale asumate, cooperarea politico-militară internațională, asigurând și legătura cu forțele armate străine.

În paralel cu îndeplinirea responsabilităților ce decurg din calitatea de membru NATO și UE, pentru asigurarea capabilităților necesare atingerii nivelului de ambiție politico-militar sau sprijinirea participării active la procesele decizionale în cadrul Alianței Nord-Atlantice și ale Uniunii Europene, DPAP are în vedere și îndeplinirea obligațiilor asumate prin Parteneriatul strategic cu SUA, inclusiv a celor determinate în baza prevederilor Legii nr.290/2011 privind amplasarea unor elemente ale Scutului Antirachetă al SUA pe teritoriul României.

La nivelul DPAP sunt realizate documentele programatice. Doresc să ofer ca exemple în acest sens recentul proiect al Cartei albe a apărării 2015, document care parcurge în această perioadă ciclul de aprobare la nivel național sau noua lege privind planificarea apărării (Legea 203/2015), aceste documente fiind de natură să orienteze politica de apărare a României în perioada următoare.

Nu aș dori să închei fără a sublinia că DPAP este și structura care asigură legătura cu Ministerul Afacerilor Externe în vederea fundamentării pozițiilor politico-militare ale României în cadrul NATO, UE, ONU sau al altor organizații internaționale cu vocație în domeniul securității.

În ceea ce privește perioada următoare, prioritățile DPAP se vor circumscrie direcțiilor de acțiune ce revin

MAPn conform prevederilor Strategiei Naționale de Apărare a Țării pentru perioada 2015-2019 și a Programului de Guvernare 2013-2016, în special pentru îndeplinirea responsabilităților ce decurg din calitatea de membru NATO și UE, pentru creșterea contribuției la asigurarea securității și stabilității regionale și la consolidarea cooperării în cadrul Parteneriatului Strategic cu SUA, ca și în cadrul celorlalte parteneriate strategice cu Polonia, Franța sau Turcia.

- Departamentul pentru Politica de Apărare și Planificare coordonează și activitatea militarilor români aflați la posturi în străinătate. Ca fost militar activ, care și-a desfășurat activitatea și la Comandamentul Suprem al Forțelor Aliate din Europa și implicit ați lucrat cu marinari, cât de importantă este prezența militarilor români în comandamentele internaționale și cum apreciați nivelul de pregătire lor de pregătire?

- Armata română este astăzi o armată modernă, care a dislocat în cei 11 ani de la aderarea la NATO peste 30 de batalioane în teatre de operații, aproximativ 400 de militari în misiuni de reprezentare în structurile de comandă NATO, dar și 80 de structuri militare certificate pentru participarea la misiuni și operații NATO.

Pe baza unui plan cuprinzător de restabilire a capacității operaționale, organismul militar furnizează forțe profesionale robuste, agile, interoperabile

și rapid dislocabile, destinate pe de o parte descurajării și prevenirii oricărei agresiuni externe, respectiv apărării teritoriale și, pe de altă parte, proiecției în exterior a capacității României de a contribui în mod real și eficient la apărarea aliaților sau la gestionarea crizelor de securitate de către NATO și UE.

Ca fost reprezentat în diferite poziții internaționale, în context aliat, pot să vă confirm aprecierile deosebite de care se bucură militarii români, în general și marinarii noștri, în special, în mediul internațional. Prin programele de pregătire în care am fost implicați în etapa de pregătire a integrării în NATO și de aderare la UE, dar mai ales prin seriozitatea și capacitatea de acțiune de care am dat dovadă în pozițiile internaționale pe care le-am încadrat sau continuăm să le încadrăm, am demonstrat un nivel al profesionalismului militar comparabil cu cel din armatele moderne ale Alianței.

- Domnule secretar de stat, după evenimentele din primăvara lui 2014, am devenit vecini cu o zonă nu tocmai „rece” a regiunii. Cum apreciați evoluția mediului de securitate din zonă?

- Mediul de securitate actual se află într-o continuă dinamică și transformare, iar la nivel regional ne confruntăm cu o serie de riscuri și amenințări suplimentare, deosebit de complexe, ceea ce necesită o nouă abordare a problematicei apărării. Criza de securitate din Ucraina reprezintă un motiv serios de îngrijorare atât pentru România, cât și pentru Alianță și comunitatea internațională în ansamblul său.

Contextul internațional, vulnerabilitățile specifice regiunii extinse a Mării Negre și, în special, disponibilitatea Federației Ruse de a întrebuița toate instrumentele pe care le are la dispoziție (economice, militare, politice, informaționale și comunicaționale sau aparținând domeniului securității energetice, etc) pentru promovarea propriilor interese ne îndreptățesc să utilizăm conceptul de „amenințare asimetrică/hibridă”, promovat deja în mediul politicilor de apărare, atunci când vorbim de acțiunile recente ale Moscovei în regiune. Natura presiunilor Federației Ruse la adresa statelor din vecinătatea sa imediată, care au indicat dorința adoptării unui parcurs euroatlantic, este extrem de variată, vizând, potrivit comunicărilor publice ale organizațiilor internaționale la care România este parte, multiple paliere, parte din acestea fiind enumerate mai sus.

Schimb de cadouri oficiale între contraamiralul dr. Alexandru Mirșu, șeful Statului Major al Forțelor Navale și generalul-locotenent Leonardo di Marco, șeful de stat major al Comandamentului Aliat Întrunit (JFC) de la Napoli.

înțeală semnificația profundă a statutului de erou al neamului.

În acest an Forțele Navale Române continuă să-și adapteze acțiunile la contextul actual, prin standarde ridicate de eficiență, transparență și obiectivitate. Prin numărul, amploarea și calitatea misiunilor îndeplinite în apele naționale și internaționale, la numeroasele exerciții cu structurile militare din statele membre NATO, Forțele Navale Române se dovedesc

a fi un partener serios, competent și credibil, cu o contribuție deosebită la extinderea raportului de conlucrare cu flotele aliate în vederea menținerii unui climat de securitate în acest spațiu geografic și geopolitic.

Provocările perioadei următoare constau în demararea și continuarea programelor de modernizare pe care le avem în acest moment. De asemenea, echipajele navelor, întregul personal din Forțele Navale din subordine se află în atenția conducerii Statului Major al Forțelor

Navale. Asigurarea condițiilor optime de muncă și asigurarea tuturor drepturilor cuvenite reprezintă priorități pentru noi în îndeplinirea misiunilor pe care le avem de executat. Aștept de la personalul Forțelor Navale să-și facă meseria în continuare, să fie oameni pozitivi și să fie modele pentru ceilalți. Marinarii din ziua de azi le adresez în primul rând să aibă încredere că echipa de comandă a Forțelor Navale, comandanții de unități, toți comandanții pe linie ierarhică, fac toate eforturile ca Marina Militară să se dezvolte. Am convingerea că veți îndeplini în cele mai bune condiții misiunile naționale și internaționale și veți contribui în mod semnificativ la dezvoltarea Forțelor Navale Române.

Cu prilejul aniversării a 155 de ani de la înființarea Marinei Militare Moderne, vă urez tuturor celor care v-ați desfășurat activitatea în Forțele Navale Române, iar actualmente sunteți în rezervă sau în retragere, precum și celor care, în prezent, v-ați împletit destinul cu profesiile de marină multă sănătate, împliniri în plan personal și profesional, precum și tradiționala urare

BUN CART ÎNAINTE!

Antrenament în comun al fregatelor Regele Ferdinand (F221) și Mărășești (F111).

Aspect din timpul festivității de absolvire a promoției 2014, „Constantin Brâncoveanu 300”, a Academiei Navale „Mircea cel Bătrân” și a Școlii Militare de Maiștri Militari a Forțelor Navale, „Amiral Ion Murgescu”.

Din punctul de vedere al amenințărilor strict militare, Moscova a demonstrat capacitatea de a coordona desfășurarea unor exerciții militare care au implicat dislocarea, la distanțe semnificative, a unui număr important de militari, cu toată tehnica de luptă necesară. Totodată, Federația Rusă a fost extrem de activă în planificarea și executarea zborurilor militare, inclusiv pe distanțe lungi. Remarcăm, de asemenea, acțiunile de militarizare a Crimeei, după anexarea ilegală a acesteia.

- În ce măsură deciziile adoptate la Summit-ul NATO din 2014 au afectat Armata României?

- Deciziile adoptate de șefii de state și de guverne cu ocazia Summit-ului NATO din Țara Galilor, și mă refer aici la Declarația Summit-ului și la prevederile Planului de creștere a capacității operaționale a Alianței (*Readiness Action Plan/RAP*) au demonstrat solidaritatea aliată față de o amenințare identificată de statele situate în flancul estic, respectiv o asumare a responsabilităților de către toate statele membre cu privire la asigurarea securității statelor NATO (și nu numai) situate în imediata proximitate a Federației Ruse. Mesajul de susținere a fost extrem de puternic, concretizat prin numeroase exerciții militare, intensificarea dialogului politic la nivel înalt, creșterea prezenței militare aliate în apele noastre teritoriale, în spațiul aerian și terestru național. Evident că acest fapt a adus

numeroase beneficii, nu doar în sensul descurajării acțiunilor ostile ale Moscovei, ci și în sensul intensificării instruirii forțelor noastre militare, al dezvoltării relațiilor bilaterale cu Statele Unite, Canada, Franța, Portugalia, dacă ar fi să amintesc doar câțiva dintre cei mai vizibili aliați prezenți și, nu în ultimul rând, al constituirii, pe teritoriul național, a două structuri de comandă și control ale NATO.

Astfel, țin să vă amintesc că, imediat după Summit-ul din Țara Galilor, România a identificat modalități concrete de asumare a sarcinilor ce-i revin în implementarea RAP, constând, în principal, în asigurarea sprijinului națiunii gazdă pentru capacitățile și forțele aliate care vor fi dislocate în această zonă, într-o situație de criză sau conflict, asigurarea contribuțiilor proprii pentru forța de reacție rapidă consolidată a NATO (NRF - VJTF) și operaționalizarea celor două structuri de comandă-control situate pe teritoriul național – Unitatea de Integrare a Forțelor NATO/NFIU și Comandamentul Multinațional de Divizie Sud-Est /MND-SE HQs.

Constituirea celor două capacități reprezintă un vector de promovare a României ca partener de încredere în rândul aliaților, precum și în cadrul Parteneriatului Strategic cu SUA. Aceste demersuri, alături de celelalte contribuții concrete la implementarea RAP, demonstrează capacitatea României de asumare a obligațiilor ce îi revin pentru adaptarea la noul context de securitate și de a contribui, prin investiții concrete în domeniul apărării,

la dezvoltarea capacităților necesare contracarării noilor tipuri de provocări.

- Situația actuală din zona Mării Negre și aplicarea deciziilor luate la Summit-ul NATO din Țara Galilor a impus o prezență permanentă a navelor NATO în regiune, nave care execută misiuni de antrenament împreună cu navele Forțelor Navale Române. Cât de importante sunt aceste misiuni pentru Armata României ?

- Consolidarea securității și stabilității regiunii Mării Negre reprezintă o prioritate majoră pentru România. Astfel, din perspectivă securitară, Marea Neagră constituie unul din elementele esențiale ale arhitecturii de securitate euroatlantică, având în vedere faptul că aceasta este graniță maritimă a Alianței cu Federația Rusă, iar celelalte țări riverane sunt fie state membre NATO (România, Bulgaria, Turcia), fie parteneri (Ucraina și Georgia).

Totodată, contextul geopolitic actual, generat de criza din Ucraina și anexarea ilegală de către Federația Rusă a Peninsulei Crimeea a schimbat radical dinamica securității regiunii, respectiv echilibrul strategic și regional de forțe.

Prezența României, la Marea Neagră a fost amplificată pe toate cele trei dimensiuni: terestră, aeriană și navală. Această prezență a forțelor aliate este asigurată folosind un principiu rotațional, pe dimensiunea de instruire și pregătire, prin Programul NATO de pregătire și

exerciții (Military Training and Exercise Programe/MTEP).

În acest context, prezența consistentă în 2015 a navelor aliate în Marea Neagră se derulează în cadrul unui program consolidat de activități, care includ vizite ale unor nave aliate în portul Constanța, ocazie cu care se desfășoară și activități comune de pregătire și derularea de exerciții multinaționale, în format NATO sau bilateral, bazate pe scenarii adaptate noului context geostrategic, pe teritoriul național și în afara teritoriului național (ex: Bulgaria, Ucraina).

Din perspectivă politico-militară, derularea acestor activități în Marea Neagră contribuie esențial la implementarea măsurilor NATO de asigurare în domeniul maritim, care vizează consolidarea securității aliaților de la flancul estic al Alianței. Totodată, demonstrează solidaritatea aliaților privind principiul apărării colective, contribuind astfel la consolidarea credibilității NATO și, implicit, a securității regionale.

Din perspectivă operațională, participarea forțelor navale române alături de forțele militare navale aliate și parteneri la exercițiile din regiunea Mării Negre facilitează testarea nivelului de operativitate și a capacității operaționale a forțelor noastre navale și contribuie la îmbunătățirea nivelului de interoperabilitate.

- În acest an a fost luată decizia de înființare în România a două centre operaționale de comandă ale NATO. Avem, de asemenea, baze militare

americane la Deveselu și Mihail Kogălniceanu. Cât de importante sunt acestea pentru Armata României și pentru securitatea din zonă?

- Securitatea României se bazează pe trei piloni: apartenența la NATO, la UE și Parteneriatul Strategic cu SUA.

Din perspectiva statutului de țară aliată, putem considera că înființarea celor două structuri NATO de comandă-control (C2) pe teritoriul României, respectiv Unitatea de integrare a forțelor NATO (NFIU) și Comandamentul Multinațional de divizie Sud-Est (MND-SE) constituie cel de-al doilea eveniment major istoric, primul fiind cel al aderării, din aprilie 2004. Menționez că cele două structuri de comandă și control au statutul de comandamente militare internaționale NATO, a căror misiune principală este facilitarea dislocării în regiune a forțelor NATO, respectiv planificarea și conducerea de exerciții în regiune. Astfel, cele două structuri contribuie la eforturile aliate de consolidare a securității regionale și, implicit, a spațiului euroatlantic.

Constituirea structurilor de comandă-control pe teritoriul României ține cont, pe de o parte, de necesitatea existenței forțelor și capacităților militare de răspuns pentru contracararea unor posibile acțiuni militare ostile la adresa României și a Alianței și, pe de altă parte, de potențialul și infrastructura disponibile la nivelul MApN și pe teritoriul național. Aceste structuri sunt un exemplu concret al capacității Armatei României de a se adapta noilor provocări de securitate din regiune,

pornind de la capacitățile dezvoltate în cei peste 10 ani de apartenență la NATO și de la nivelul ridicat de interoperabilitate cu armatele statelor membre ale Alianței, pe care forțele noastre l-au realizat ca urmare a participării la operațiile și misiunile desfășurate de aceasta, în primul rând în Afganistan.

Oferta României de a pune la dispoziția NATO un comandament multinațional de divizie și de constituire imediată a unui NFIU sprijină demersurile Alianței de a răspunde întregului spectru de amenințări la adresa membrilor săi, răspunzând direct nevoilor proprii de securitate, într-un context regional tot mai complicat și provocator. Din această perspectivă, putem afirma că cele două capacități vor avea o influență pozitivă asupra contextului regional de securitate.

Referitor la facilitățile militare americane de la Mihail Kogălniceanu și Deveselu, acestea demonstrează validitatea legăturii transatlantice și angajamentul ferm al SUA în asigurarea țării noastre în actualul context complex de securitate, precum și a securității și stabilității europene, în general.

- În acest an se împlinesc 155 de ani de la înființarea Forțelor Navale Române. Cum apreciați nivelul actual al acestei categorii de forțe?

- La această dată, Forțele Navale reprezintă o structură de forțe echilibrată, în măsură să îndeplinească misiunile specifice pentru componentele sale luptătoare, de sprijin de luptă și sprijin logistic precum și de învățământ, capabilă

Secretarul de stat pentru politica de apărare și planificare, Valeriu Nicuț, acordând stiletul, șefilor de promoție „Constantin Brâncoveanu 300”.

să apere interesele și drepturile suverane ale României, atât la mare, cât și pe fluviu, independent sau împreună cu alte forțe, în cadrul creat de aderarea la NATO și UE. Forțele Navale Române se evidențiază în mod special prin calitatea personalului și a nivelului de instruire al acestuia, demonstrat atât pe timpul executării misiunilor internaționale, cât și în cadrul inițiativelor regionale și al exercițiilor naționale. Competența, seriozitatea și rigoarea, dovedite pe timpul acestor misiuni, au fost apreciate de către oficialii NATO și UE, fapt care a contribuit activ la sporirea prestigiului României și armatei sale.

Pentru viitor, o prioritate o constituie menținerea nivelului de operaționalizare

- Anul 2015 a însemnat o creștere a complexității exercițiilor la care participă Forțele Navale Române, aceasta datorându-se prezenței sporite în Marea Neagră a forțelor NATO și prezenței susținute a partenerului strategic american.

În procente, putem aprecia o creștere cu 30% a numărului de zile de instrucție pe mare și fluviu, ziua și noaptea, în condiții climatice vitrege.

Azi, după finalizarea ciclului de instruire 2013-2015, putem aprecia că nivelul de instruire al militarilor forțelor navale este foarte bun, în conformitate cu cerințele de îndeplinire a misiunilor specifice și ale angajamentelor asumate în cadrul NATO și al UE.

omogenizarea unor structuri de forțe eficiente. De asemenea, fie ca a fost vorba de fregatele *Regele Ferdinand*, *Regina Maria* sau *Mărășești*, fie că a fost vorba de structurile de forțe speciale care au operat în Afganistan, de navele din clasa corvetelor, dragoarelor sau a navelor purtătoare de artilerie și rachete, la mare și la fluviu, sau de misiunile individuale din celelalte teatre de operații mai sus menționate, toți militarii au căpătat o experiență extraordinară, care încununează o muncă susținută, cu sudoare și sacrificii, în anii petrecuți pe băncile școlii militare, pe câmpul de instrucție, în simulatoare și poligoane de pregătire. Dacă este necesară această experiență a participării la misiuni

Aspect din timpul festivității de absolvire a promoției 2014, „Constantin Brâncoveanu 300”, a Academiei Navale „Mircea cel Bătrân” și a Școlii Militare de Maiștri Militari a Forțelor Navale, „Amiral Ion Murgescu”.

a forțelor puse la dispoziția NATO și UE, creșterea calității instrucției întregului personal, continuarea procesului de modernizare și înzestrare, pentru a ne onora angajamentele la nivelul Alianței și pentru a fi în măsură să contribuim activ la realizarea măsurilor de securitate maritimă regională, prin participarea la operațiile maritime de securitate desfășurate sub egida NATO sau a Uniunii Europene.

În pofida resurselor limitate avute la dispoziție, Forțele Navale sunt un instrument de impunere a voinței politice a României pe plan internațional, rol pe care îl îndeplinesc cu succes, prin prezența activă în cadrul parteneriatului strategic cu SUA, cu membrii Alianței Nord-Atlantice, cât și cu partenerii din Marea Neagră.

- **Cum apreciați nivelul actual de instruire al militarilor din Forțele Navale Române?**

- **Militarii români, printre care s-au aflat și marinari, au participat la numeroase misiuni internaționale. Ce au adus în plus aceste misiuni pentru Armata României?**

- „Botezul focului” este necesar pentru orice militar sau forță temporar constituită, având o misiune clară, precisă, în orice punct fierbinte din zonele de responsabilitate și interes strategic al României.

Participarea la operații maritime și misiuni internaționale în Marea Neagră, Marea Mediterană, Marea Roșie și Oceanul Indian, la misiuni în teatrele de operații din Balcanii de Vest, de pe continentul african sau asiatic au adus un plus de valoare pentru fiecare militar, dar și pentru structurile militare participante, au consolidat încrederea în potențialul propriu și au condus la

internaționale? Da, cu siguranță că da și suntem ferm convinși că aceasta a contribuit, în mod determinant, la profesionalismul dobândit de militarii noștri.

- **Ce mesaj ați dori să transmiteți marinarilor militari la 155 de ani de la înființarea Marinei Române moderne?**

- Profit de oportunitatea oferită de acest interviu pentru a exprima încă o dată admirația pentru curajul, profesionalismul și responsabilitatea de care dați dovadă în activitatea dumneavoastră de zi cu zi, demonstrând astfel înaltul nivel de pregătire al acestei categorii de forțe a Armatei Române.

În încheiere, vă rog să-mi permiteți să vă adresez sincere felicitări cu ocazia aniversării a 155 de ani de la înființarea Marinei Române moderne.

LA MULȚI ANI!

155 DE ANI DE LA ÎNFIINȚAREA MARINEI MILITARE MODERNE

La 22 octombrie 1860, prin unificarea flotilelor celor două principate române, a luat naștere Corpul Flotilei, care a constituit nucleul dezvoltării Marinei Militare Române. În cei 155 de ani de existență, forțele navale au participat activ la toate evenimentele istorice care au modelat harta și destinul națiunii noastre.

Se cuvine să aducem împreună cinstire *Forțelor Navale Române* și un pios omagiu eroilor marinari, care de-a lungul timpului și-au dat viața pentru apărarea fruntariilor de ape ale României ori pe întinderile mărilor și oceanelor.

Preocupările pe care le manifestați pentru modernizarea flotei de nave, implementarea sistemelor de comandă-control și a comunicațiilor maritime, standardizarea operațiilor cu scafandri, operarea cu rezultate remarcabile a elicopterelor de pe nave, grija pentru perfecționarea continuă a pregătirii personalului, dovedesc că sunteți la înălțimea așteptărilor pe care le avem de la dumneavoastră. Se fac eforturi importante de dotare și modernizare

a acestei categorii de forțe pentru a atinge cele mai înalte standarde de operativitate și compatibilitate cu cele ale aliaților și partenerilor noștri.

Activitățile naționale și internaționale, în care forțele navale sunt implicate, reprezintă provocări majore, cărora trebuie să le răspundem pe măsura angajamentelor asumate în Alianța Nord-Atlantică. Realizarea acestor deziderate depinde de implicarea responsabilă și conștientă a fiecărui om din forțele navale, la locul său de muncă.

La ceas aniversar, vreau să mulțumesc personalului Forțelor Navale Române pentru eforturile susținute, depuse în realizarea obiectivelor planificate și a misiunilor încredințate.

Vă felicit pentru modul profesionist în care ați înțeles să vă faceți datoria și vă urez mult succes în continuare, atât pe plan profesional, cât și personal.

La mulți ani marinarilor români, la mulți ani Forțelor Navale.

BUN CART ÎNAINTE!

General-locotenent NICOLAE-IONEL CIUCĂ
Șeful Statului Major General

Șeful Statului Major General, generalul-locotenent dr. Nicolae-Ionel Ciucă, vizitând companiile de studenți din Academia Navală „Mircea cel Bătrân”.

„Reforma, elementul definitoriu al perioadei în care am fost la comanda Forțelor Navale Române, a fost un proces anevoios”

Interviu cu amiralul (r) dr. Traian Atanasiu, șeful Statului Major al Forțelor Navale
1 mai 1997 – 1 ianuarie 2002

Căpitan-comandor
ing. **Mihai EGOROV**

- Domnule amiral, care au fost momentele definitorii ale perioadei în care ați fost șeful Statului Major al Forțelor Navale Române?

- Perioada în care am îndeplinit funcția de șef al Statului Major al Forțelor Navale a fost o perioadă foarte complexă. Cele mai importante repere ale mandatului au fost reprezentate de: implementarea reformei organismului militar în Forțele Navale; continuarea programului Parteneriat pentru Pace (PfP), ca preambul al aderării la NATO, materializat prin numeroase și complexe exerciții în țară și în străinătate; crearea grupării Blackseafor ca element zonal de cooperare militară internațională; schimburi de vizite și delegații în țări membre NATO.

Reforma, elementul definitoriu al perioadei în care am fost la comanda Forțelor Navale Române, a fost un proces anevoios având ca miză crearea unui organism militar mai redus ca efective, dar mai capabil din toate punctele de vedere. Principiul de bază a fost un concept filozofic marxist: de la acumulări cantitative la salturi calitative. Urmarea? - acumulările cantitative au dispărut. Aspectul calitativ îl pot detalia mai bine cei aflați azi în activitate. În mod concret, efectivele s-au redus, navele s-au redus ca număr și clase, unitățile de nave s-au restructurat continuu; au fost multe desființări, înființări mai ales de brigăzi, desființări de brigăzi, în final formula cu flota și o formațiune navală pe Dunăre.

În domeniul formării profesionale, în acea perioadă Institutul de Marină a devenit Academia Navală, care astăzi are ca element educațional finit *inginerul de marină*, după afirmațiile celor de acolo, ideea de *ofițer de marină*, atât de elegantă și de apreciată în trecut, dispărând în negura tranziției. A fost creată Școala de Aplicație, menită să pregătească aspirantul de marină pentru viitoarea lui funcție la bordul unei nave de luptă – element pe care îl apreciez ca pozitiv, dat fiind faptul că pe durata cursurilor în Academia Navală se fac numai cursuri ingineresti.

Dincolo de elementele de reformă, amprenta perioadei a reprezentat-o finanțarea precară la toate articolele bugetare – aproape de zero la instrucție și mentenanță și la limita minimă pentru soldele personalului. Reducerea efectivelor a fost accelerată de intrarea în vigoare a ordonanței de urgență referitoare la pensionarea anticipată. Practic, cu două, trei excepții (persoane), în timpul mandatului,

reducerea efectivelor s-a făcut la cererea personalului. Unii au reușit să își creeze un nou destin, alții au rămas pensionari profesioniști. Pot afirma acum că am gestionat o perioadă grea din toate punctele de vedere, dar Marina a mers înainte datorită oamenilor ei care și-au iubit meseria pe care au practicat-o cu înalt profesionalism.

Programul Parteneriat pentru Pace (PfP), dezvoltat în timpul mandatului, a fost un program util pentru Forțele Navale în sensul că personalul a luat cunoștință de doctrinele de pregătire în sistem NATO și încetul cu încetul, acestea au devenit operaționale și la noi. Aș aminti aici pregătirea și desfășurarea în colaborare cu celelalte state din Marea Neagră a exercițiilor Cooperative Partner și Sea Breeze, cu activități pe mare și pe uscat, în spiritul menținerii păcii.

Alături de Programul PfP, inițiativa creării grupării Blackseafor a constituit o minunată ocazie de aprofundare a procedurilor și doctrinelor NATO în exerciții practice pe mare. În acea perioadă de pionierat, au avut loc numeroase ședințe de pregătire a documentelor de structurare și funcționare a grupării: compunere, comandă, activare, rotație, exerciții, etc. În final, am avut satisfacția depunerii instrumentelor diplomatice, în prezența reprezentantului MAE, în cadrul unui eveniment istoric desfășurat la Istanbul în martie 2001.

Alt element important din timpul mandatului a fost reprezentat de schimburile de vizite ale navelor și delegațiilor străine. Evenimentele denumite pe scurt „Port visit” au fost întotdeauna însoțite de exerciții în port și pe mare: căutare-salvare, navigație în comun, exerciții de trageri de artilerie, exerciții de comunicații – prilej bun de cunoaștere și aplicare a procedurilor navale NATO, de acomodare cu limbajul NATO și cu limba engleză. În acea perioadă am participat la simpozionul internațional Sea Power, găzduit de SUA la fiecare doi ani, la simpozionul zonal Chen's, găzduit anual de Italia, la întâlnirea anuală a șefilor statelor majore ale Forțelor Navale ale țărilor riverane din Marea Neagră (CBSN), eveniment anual găzduit prin rotație.

- Cum apreciați evoluția și stadiul actual al Forțelor Navale Române?

- Astăzi, nu am cunoștință de faptul că s-a încheiat reforma. Mi-aș dori să existe un plan atotcuprinzător, cu obiective clar definite și realist bugetate, pentru transformarea Forțelor Navale într-un partener credibil în cadrul Alianței Nord Atlantice.

Aspect din timpul participării navelor românești la activarea BLACKSEAFOR (2001).

Eu am convingerea că elementul cheie în ceea ce privește mărimea și tăria Forțelor Navale depinde numai de clarviziunea guvernanților. Ei trebuie să analizeze realist și lucid modalitățile de finanțare a unui program multianual de revigorare a dotării cu nave, armament și tehnică de luptă modernă, astfel încât Forțele Navale să poată constitui un element major al apărării dinspre mare și un partener credibil, de ape albastre, pentru aliații NATO. O flotă de ape albastre înseamnă o flotă compusă din nave capabile să navighe și să ducă acțiuni de luptă departe de litoral, reprezentând astfel un element de descurajare și un garant al păcii.

Dotarea actuală este cea cunoscută de mulți, chiar de la televizor. Cu toată vechimea lor, cele două fregate achiziționate din Marea Britanie sunt platforme capabile să primească noi și necesare dotări, menite să completeze caracterul lor ofensiv și defensiv. Mă refer aici la rachetele navă-navă, la sistemele de apărare aeriană, artileristice și reactive, la sistemele navale și aeriene de detecție și de atac al submarinelor.

În domeniul apărării contra minelor este momentul să dezvoltăm o nouă concepție despre care cunoaștem destule principii și anume aceea a vânătorului de mine, menținând actualele nave dragoare la care să extindem și să modernizăm mijloacele de dragaj prin influență.

Nu în ultimul rând, unicul submarin pe care îl avem trebuie recondiționat pentru că el a îmbătrânit și s-a uzat stând la cheu. Este păcat de banii pe care această țară i-a plătit pentru achiziționarea lui. Este bine ca cei care habar

Contraamiralul Nusret Guner și vicemiralul dr. Traian Atanasiu, la Statul Major al Forțelor Navale din Constanța (2 octombrie 2001).

nu au de importanța unei astfel de arme să nu mai emită judecăți privind utilitatea și mărimea lui comparativ cu teatrul de operații navale din Marea Neagră.

Pentru toate acestea trebuie bani și suflet, o mai mare aplecare către cei care astăzi încadrează unitățile Forțelor Navale pentru că ei cunosc cel mai bine cerințele menținerii în stare de operativitate a instrumentelor lor de luptă.

- În acest an se împlinesc 155 de ani de la înființarea Marinei Române moderne. Ce mesaj ați dori să transmiteți marinarilor militari?

- Vreau să subliniez încă odată imensa apreciere pe care o acord personalului Forțelor Navale de atunci și de azi. Forțele Navale au subzistat și continuă să subziste datorită minunaților oameni pe care i-au avut și îi au. Fără ei, astăzi nu am mai fi vorbit de Ziua Marinei, aniversarea Marinei Militare Moderne și de Forțele Navale. Cunoasc sacrificiile prin care aceștia au trecut, cunosc greutatea materiale și financiare pe care le-au surmontat cu tenacitate și îndârjire și mă înclin în fața dăruirii lor.

Marinarilor, le doresc să își poată profesa meseria în condiții optime – să aibă resurse tehnice, materiale și financiare pentru ca Forțele Navale să își poată realiza rolul lor în cadrul sistemului național de apărare, iar ei să aibă satisfacția lucrului bine făcut.

Îmi manifest deplina încredere în toți cei care servesc astăzi țara în uniforma de marinar, de la amiral la soldat de marină profesionist, fiind convins că toți sunt capabili să își îndeplinească cu onoare și patriotism misiunea încredințată de patrie și popor.

Vedeta torpiloare Vulcanul (209), în misiune (2003).

„Pot defini mandatul meu ca unul de continuitate, cu momente de începere, continuare sau finalizare a operaționalizării structurilor”

Interviu cu amiralul (r) Dorin Dănilă, șeful Statului Major al Forțelor Navale
3 noiembrie 2006 – 30 iunie 2010

Căpitan-comandor
ing. **Mihai EGOROV**

- Domnule viceamiral, care au fost momentele definitorii ale perioadei în care ați fost șeful Statului Major al Forțelor Navale Române?

- O întrebare sper interesantă, prin răspunsurile ce vor fi date de foștii șefi ai Statului Major al Forțelor Navale Române, care la acest moment aniversar pot, după o perioadă mai scurtă sau mai lungă de la predarea „timonei” instituției supreme a Marinei Militare sau mai corect, a Forțelor Navale Române să-și facă, mai detașați, un bilanț al perioadei când responsabilitățile funcției prevalau față de obligațiile pe care toți le avem față de familie și de propria persoană. Pentru mine, numirea în noiembrie 2006 ca șef al SMFN a reprezentat o onoare deosebită și în același timp o răspundere uriașă de care m-am străduit să mă achit cât mai bine.

Momentele definitorii ale celor aproape patru ani cât am comandat Forțele Navale Române cred că au elemente caracteristice comune atât pentru distinșii mei înaintași cât și pentru cei care mi-au urmat, dar și aspecte conjuncturale care au ținut de situația internă sau internațională. Doresc să remarc câteva din aspectele de „normalitate” comune mandatului meu dar și al celorlalți: reforma organizațională și educațională de transformare a FNR, dintr-o categorie de forțe specifice unei societăți totalitariste în una caracteristică unui regim democratic în care oamenii, indiferent de grad au și alte drepturi în afară de acela de a-și face datoria chiar cu prețul vieții; o societate românească, fără o conștiință națională maritimă; gestionarea unor resurse financiare la limita supraviețuirii; respectarea instituțiilor statului de drept și a cadrului legislativ inconsecvent.

Și totuși, trebuie să remarc, în condițiile unui mandat de maxim patru ani, că toți șefii FNR au acționat sub un singur deziderat, acela al continuității. Continuitate în concepția de folosire a forțelor, în derularea programelor de înzestrare, în proiecția structurilor luptătoare, logistice, educaționale, în instruirea oamenilor și a structurilor specifice marinei. Fără această continuitate, cei 155 ani de ani pe care-i sărbătorește SMFN pe 22 octombrie 2015, ar fi putut însuma mult mai puțin, după o perioadă dură de restructurare.

Auspiciile sub care mi-am început și s-a derulat mandatul au fost favorabile pentru FNR, marcând în același timp o premieră. Predecesorul meu la șefia Forțelor Navale Române, amiralul dr. Gheorghe Marin, a fost promovat șef al Statului Major General, cea mai înaltă funcție militară din Armata României. Faptul că șeful meu ierarhic pe perioada mandatului a fost ofițer de marină și în același timp cel de la care am preluat șefia FNR a fost un mare avantaj și în același timp, o mare obligație. Pot defini mandatul meu ca unul de continuitate, cu momente de începere, continuare sau finalizare

a operaționalizării structurilor luptătoare: Flota, Flotila de Fregate, Grupul de Elicoptere, Centrul de Instruire, Simulare și Evaluare, Școala de Aplicație, Comandamentul Operațional Naval, Grupului Naval pentru Operații Speciale, Sistemului de Observare la Marea Neagră (SCOMAR), a sistemului de învățământ și de logistică. Când mă refer la continuitate, nu uit etapele parcurse în restructurarea FNR, care pentru perioada mandatului meu nu au însemnat reduceri de personal. Totuși au fost reevaluate structurile luptătoare, logistice și de învățământ pentru a le face funcționale, flexibile, pentru a răspunde noilor cerințe. Învățământul și pregătirea personalului au fost regândite pentru a corespunde nevoilor Forțelor Navale dar și noii legislații europene implementandu-se „Procesul Bologna”.

Am continuat participarea la Operațiunea ACTIVE ENDEAVOUR, la activările Grupului Naval de Cooperare în Marea Neagră, BLACKSEAFOR. Am găzduit și condus în mai 2010 reuniunile anuale ale Comitetului Comandanților Marinelor Militare din Marea Neagră (BSNC) și Comandanților Marinelor Militare din țările riverane Mării Negre (CBSN). Am avut reprezentanți în cadrul comandamentelor și forțe luptătoare în diferitele teatre de operații; am asigurat repatrierea pe mare a tehnicii de luptă folosită de forțele terestre în Irak; am participat cu subunități de infanterie marină în cadrul misiunii KFOR din Kosovo și la exerciții naționale și internaționale ale NATO și UE; împreună cu structuri ale Gărzii de Coastă, Autorității Navale Române, Inspectoratul pentru Situații de Urgență am creat cadrul instituțional de gestionare a situațiilor de criză în zona de responsabilitate a României și am desfășurat exerciții comune. Nava Școală *Mircea* a executat marșuri de instrucție și de diplomatie navală în Marea Neagră, Marea Mediterană, Marea Nordului și Oceanul Atlantic vizitând pentru a treia oară SUA.

Pregătirea forțelor luptătoare, chiar și în condițiile unor resurse insuficiente, a constituit una din direcțiile principale urmărite, vizând găsirea soluțiilor pentru menținerea nivelului de instruire al oamenilor, navelor, unităților și marilor unități luptătoare sau de logistică. Ne-am propus să pregătim viitorul personal al FNR îmbinând facilitățile oferite de posibilitățile de instrucție virtuale, cu folosirea reală a armamentului și tehnicii din dotare. S-au folosit intens mijloacele de instruire prin simulare și cabinetele de antrenament existente în dotarea Centrului de Instruire, Simulare și Evaluare, Academiei Navale „Mircea cel Bătrân” și Școlii de Aplicație a Forțelor Navale „Viceamiral Constantin Bălescu”. În aceeași perioadă au fost reluate, tragerile navelor fluviale cu armamentul de calibru mare executate în raionul Midia, lansările de torpile antisubmarine, stagiile de pregătire ale studenților și

elevilor la comanda subunităților de militari profesioniști și taberele de instrucție în teren.

Din păcate, la opt ani după aderarea României la NATO, tot ca o caracteristică de continuitate nedorită, nu am reușit să conving decidenții politici asupra evoluției militare în perimetrul și în zona extinsă a Mării Negre, așa că programele de înzestrare cu nave noi sau etapele de modernizare au rămas atunci dar și în prezent himere pentru oare câte alte generații de marinari? Și totuși programele elicopter IAR PUMA NAVAL, sistemul de comunicații și informatică, sistemul de observare SCOMAR, s-au derulat și s-au finalizat, unele cu mici întârzieri sau modificări, dar au făcut să repara vectorul aerian în marină, noi mijloace de comunicație, observare și cercetare. Menținerea navelor și tehnicii în stare de operativitate s-a făcut cu efortul imens al personalului de deservire, de asigurare tehnică și logistică cu precădere la navele participante la misiuni internaționale. Cei aproape patru ani de mandat au însemnat un pas înainte mai mic sau mai mare, cu lucruri bune sau mai puțin bune, pe care le las să fie judecate de cei care astăzi servesc în marina militară sau ca reprezentanți ai FNR în cadrul eşaloanelor superioare naționale, ale NATO sau UE.

Am predat comanda FNR cu câteva regrete: pierderea a mulți subordonați în urma unor accidente pe timpul instrucției, datorită unor afecțiuni medicale și mai ales în urma accidentelor de circulație cu mașinile personale; neînceperea programelor de modernizare a navelor vechi, a programelor de achiziție de nave noi și neoperaționalizarea submarinului *Delfinul*. Marea durere personală, va rămâne, ratarea ieșirii pe mare cu submarinul la suprafață. Cei patru ani cât am asigurat șefia SMFN i-am trăit la intensitate maximă, cu împliniri pentru instituție, dar și personale care n-ar fi fost posibile fără sprijinul, efortul, dăruirea, sacrificiul echipei ce mi-a fost alături, dar și al ofițerilor, maiștrilor militari, subofițerilor, militarilor profesioniști și personalului civil din structurile subordonate cărora la acest moment aniversar, doresc să le mulțumesc.

- Cum apreciați evoluția și stadiul actual al Forțelor Navale Române?

- În mod cert, evoluția FNR astăzi este una pozitivă așa cum a fost și de-a lungul celor 155 de ani de existență, cu perioade de sincope conjuncturale, dar și vizionară, hotărâtă, continuă. Este adevărat că marile programe de înzestrare ale marinei militare au avut o caracteristică din păcate negativă și au durat mult ca timp de la idee, la realizare, fie că navele sau aeronavele au fost fabricate în țară sau achiziționate din străinătate. Excepție a fost totuși programul Elicopter Naval. În evaluarea stadiului actual al FNR plec

de la estimarea nivelului dotării tehnice, care așa cum o cunosc nu a reușit să țină pasul cu evoluția tehnico-științifică. „Modernizările” făcute navelor existente sunt, în mod cert, bine venite, dar sunt încă departe de ceea ce ne dorim. Am convingerea, așa după cum îl cunosc, că actualul șef SMFN și echipa sa vor face tot ce este posibil ca programele de modernizare și de înzestrare să înceapă și să se încheie cât mai repede. În ce privește pregătirea personalului, apreciez că sistemul educațional și de instruire a fost schimbat conceptual în totalitate, pentru a deveni unul compatibil cu cel al țărilor din NATO și UE.

Doresc să evidențiez, inițiativa șefului SMFN, domnul contraamiral Mirșu, de a ne invita la conferințele doctrinare anuale, la activitățile de instrucție demonstrative sau de prezentare a noilor dotări tehnice sau a structurilor înființate. Dialogul între generații este benefic pentru instituția pe care am comandat-o și de care vom fi mereu aproape.

Statul Major al Forțelor Navale este astăzi, la împlinirea a 155 de ani de la înființare, o structură care îmbină în mod fericit și strălucit tradiția comandamentelor de început, cu flexibilitatea și dinamismul imprimate de evoluția societății omenești, a situației geostrategice și a revoluției tehnico-științifice actuale. Dacă din punct de vedere al pregătirii și instruirii personalului, FNR sunt la un nivel ridicat de pregătire, în ce privește înzestrarea cu nave și tehnică modernă rămânem tributari navelor de care suntem mândri pentru că au fost construite în țară, dar din păcate în urmă cu 30-40 ani.

- În acest an se împlinesc 155 de ani de la înființarea Marinei Române moderne. Ce mesaj ați dori să transmiteți marinarilor militari?

- Doresc în primul rând să mă întorc cu pioșenie către toți aceia care au făcut posibilă această aniversare, înaintașii noștri, care din 1860 și până în prezent și-au făcut datoria, cu dragoste, cu pasiune, cu sacrificii și care azi navigă pe apele liniștite ale mării dincolo de linia orizontului.

Tuturor celor care astăzi slujesc în FNR, marinari, scafandri, infanteriști marini, elicopteristi, personalului instituțiilor de învățământ, logisticieni, militari de toate gradele și personalului civil, doresc să îi felicit, să îi asigur de respectul, recunoștința și considerația ce le-o port. Vă doresc tuturor sănătate, fericire, bucurii, împliniri profesionale și familiale și să vă faceți cu mândrie și cinste datoria pe mările și oceanele lumii acolo unde interesele Romaniei trebuie apărute.

**LA MULȚI ANI FORȚELOR NAVALE ROMÂNE!
BUN CART PESTE TOT!**

Aspect de la Reuniunea CBSN (2003).

„0 prioritate importantă și continuă a mandatului a fost menținerea nivelului de operaționalizare a forțelor puse la dispoziția NATO și UE”

Interviu cu amiralul (r) dr. Aurel Popa, șeful Statului Major al Forțelor Navale,
1 iulie 2010 – 18 decembrie 2013

Căpitan-comandor
ing. Mihai EGOROV

- Domnule amiral, care au fost momentele definitorii ale perioadei în care ați fost șeful Statului Major al Forțelor Navale Române?

- Perioada mandatului la comanda Forțelor Navale, august 2010 – decembrie 2013, deși desfășurată în condiții de austeritate, a reprezentat pentru marină foarte multe lucruri. În primul rând, am avut participări internaționale de răsunet la operațiile UNIFIED PROTECTOR 2011, ACTIVE ENDEAVOUR, 2010, 2011, 2012, 2013; EU NAVFOR ATALANTA, 2012.

Participarea la operația UNIFIED PROTECTOR, cu fregata Regele Ferdinand și cu doi ofițeri de stat major, ambarcați pe nava comandant a grupării, a purtat o încărcătură simbolică în planul politico-militar al diplomației navale. În anul 2012, am participat cu fregata Regele Ferdinand, cu un elicopter IAR Puma Naval și cu o echipă specializată de boarding la operația EU NAVFOR ATALANTA, în largul coastelor Somaliei, operație sub egida Uniunii Europene pentru descurajarea pirateriei navale.

În perioada august 2010 – august 2011, România a deținut comanda și controlul operațional al Grupului de Cooperare Navală în Marea Neagră, BLACKSEAFOR, prin Statul Major al Forțelor Navale. Participările la misiuni internaționale, acțiunile în teatrele de operații, exercițiile NATO și participările la inițiativele regionale, marșurile de instrucție ale Navei Școală Mircea, precum și exercițiile naționale au fost activități complexe cu rezultate notabile, pe măsura eforturilor întregului personal. Este de remarcat marșul de instrucție NS Mircea din anul 2013, care i-a readus pe marinarii militari pe Sfântul Munte Athos.

În această perioadă, în marină s-au schimbat mentalități, s-au implementat principii; cred că s-au făcut pași înainte spre ceea ce am dorit să fie în marină și asta datorită muncii predecesorilor mei și a tuturor celor din marină. Eu nu am făcut altceva decât să continui să ridic nivelul și dimensiunea Forțelor Navale.

Integrarea României în structurile NATO și ale Uniunii Europene, precum și caracteristicile mediului de securitate din zona Mării Negre au determinat, în mod inevitabil, transformarea conceptuală, structurală și de acțiune

a Forțelor Navale. O prioritate importantă și continuă pentru noi a fost reprezentată de menținerea nivelului de operaționalizare a forțelor puse la dispoziția NATO și UE, creșterea calității instrucției întregului personal, continuarea procesului de modernizare și înzestrare, pentru a ne onora angajamentele la nivelul Alianței și pentru a fi în măsură să contribuim activ la realizarea măsurilor de securitate maritimă regională, prin participarea la inițiative regionale și la operații maritime de securitate.

Tot în această perioadă am avut satisfacția să întărim capabilitățile la fregate – cu puțini bani pe care i-am avut. Obiectivul principal pe care l-am avut în mandatul meu a fost modernizarea fregatelor, modernizare care a întârziat și care trebuie neapărat să se producă pentru că este necesară pentru marină, pentru armată, pentru România. În perspectiva anilor care urmează, marina va fi prezentă pe

mările și oceanele lumii pentru că operația de securitate maritimă va fi de actualitate și în următorii 15 ani.

- Cum apreciați evoluția și stadiul actual al Forțelor Navale Române?

- În ultimii ani, Forțele Navale Române au parcurs ample transformări, având însă ca numitor comun apărarea intereselor și drepturilor suverane ale României pe mare și pe fluviul Dunărea. Asigurarea suveranității maritime, protecția resurselor maritime ale României, apărarea și menținerea accesului la mare, protejarea căilor maritime de comunicații sunt misiunile pe care marinarii militari s-au angajat în fața națiunii să le ducă la îndeplinire, având permanent drept repere simbolice, curajul și dăruirea înaintașilor noștri până la jertfa supremă.

Contextul actual prin care trece societatea contemporană impune adaptarea sistemului militar naval pentru crearea unui climat de securitate și reducerea amenințărilor de orice fel. Prezența continuă pe mările și oceanele lumii este contribuția națională la menținerea securității maritime, dar și o modalitate de ridicare a nivelului de pregătire al marinarii noastre, și de promovare a identității naționale.

Statutul actual al României, membră cu drepturi depline a marii familii europene și a alianței Nord-Atlantice și de graniță de est a celor două puternice organizații, conferă Forțelor Navale un nou statut dar și obligația de a-și

asuma noi responsabilități. Exercițiile multinaționale, care din an în an au crescut în amploare și au devenit tot mai complexe, au contribuit la creșterea nivelului de integrare în structurile NATO și UE.

Astăzi, la 155 de ani de la constituire, Forțele Navale Române se prezintă ca o structură dinamică și flexibilă, capabilă să facă față provocărilor, îndeplinindu-și misiunile pretutindeni pe mările și oceanele lumii, acolo unde interesul național o impune.

- În acest an se împlinesc 155 de ani de la înființarea Marinei Române moderne. Ce mesaj ați dori să transmiteți marinarilor militari?

- La acest moment aniversar, doresc să mulțumesc și să transmit sentimentul meu de recunoștință și de considerație pentru eforturile susținute și activitatea depusă de-a lungul anilor, de către întregul personal din Forțele Navale și să le doresc tuturor multă sănătate, bucurii și cât mai multe rezultate în activitate. Devotamentul, abnegația și profesionalismul marinarilor militari au fost și sunt garanția îndeplinirii obiectivelor asumate de Armata României în domeniul maritim.

LA MULȚI ANI! și BUN CART ÎNAINTE!

Aspect de la premiarea câștigătorilor concursului „Cel mai bun ofițer de cart”, august 2013.

Ceremonia de plecare a fregatei Regele Ferdinand la operația EU NAVFOR ATALANTA, septembrie 2012.

Antrenament pe mare al fregatei Regina Maria, octombrie 2013.

FORȚELE NAVALE ALE ROMÂNIEI

de la spiritul de corp la strategia NATO

Comandor dr. **Marian MOȘNEAGU**
Serviciul Istoric al Armatei

De-a lungul existenței și afirmării lor la Dunăre și Marea Neagră, Forțele Navale Române au purtat denumirea de Flotilă (1860 – 1898), Marină de Război (1931), Marină Regală (1931 – 1948), Forțe Maritime Militare (1958 – 1961), Marină Militară (1898 – 1931, 1948 – 1958, 1961 – 2000) și Forțe Navale (2000 - prezent).

În cei 155 de ani de activitate, Statul Major al Forțelor Navale, cu denumirile sale succesive, a funcționat în garnizoanele Ismail (1860 – 1864), Brăila (1864 – 1867), Galați (1867 – 1898); (1901 – 1920), Mangalia (1961 – 1982), Constanța (1931 – 1936; 1951 – 1961; 1982 – 2003) și București (1898 – 1901); (1921 – 1931; 1936 – 1951); (2003 – prezent).

Arsenalul Marinei (1864).

De la necesitate la modernitate

Bazele Marinei Militare naționale au fost puse după adoptarea Regulamentului organic (1831 în Țara Românească și 1835 în Moldova), miliția de pe Dunăre având misiunea de a păzi granița, de a organiza carantinele în timp de epidemii și de a menține ordinea în porturi.

În Țara Românească serviciul de poliție pe Dunăre s-a executat cu 18 caice, dislocate în porturile Turnu, Zimnicea, Giurgiu, Oltenița, Călărași, Dudești, Piuța Pietrei, Brăila, Vârciorova, Schela Cladovei, Calafat și Bechet iar în Moldova, cu șase caice, la gura Prutului și a Siretului, având reședința la Galați.

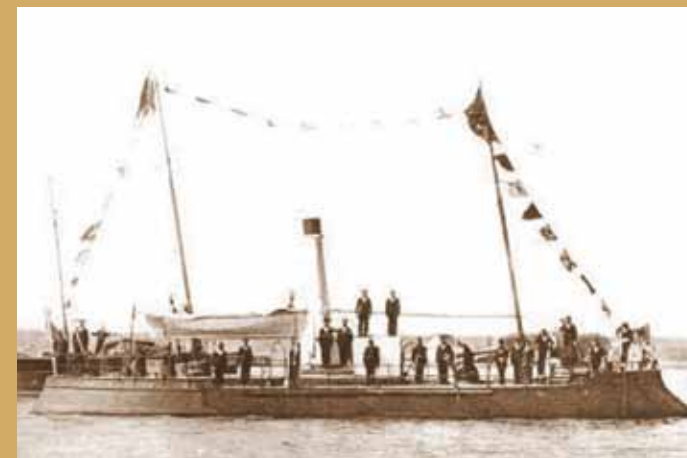
În anul 1845 a fost redactat *primul Regulament de poliție a porturilor dunărene*.

În anul 1845, pentru flotila Munteniei au fost achiziționate din Imperiul

Domnitorul Alexandru Ioan Cuza.

Nava Romania (1864).

Canoniera Fulgerul (1874).

Nava Regina Elisabeta.

Austriac trei șalupe canoniere cu rame și vele, *primele nave militare muntenești* din epoca modernă, menite să asigure fluența și siguranța traficului pe Dunăre, care au staționat până în anul 1861 la Turnu Severin, Giurgiu și Brăila.

Printr-o lege din 5 iulie 1850, flotila Munteniei s-a constituit într-o structură independentă, cu comandă separată, subordonată Inspectoratului graniței Dunării.

În timpul Războiului Crimeii (1853-1856), navele flotilei Moldovei au fost confiscate și întrebuințate de armata rusă pentru executarea diverselor misiuni.

Prin Decretul nr. 173 din 22 octombrie 1860, semnat de domnitorul Alexandru Ioan Cuza, care consfințea *unirea definitivă a flotilelor* de pe întregul curs al Dunării, noua marină a luat denumirea de Corpul Flotilei, cu reședința la Ismail, unde a funcționat *primul comandament al Flotilei Române* de război.

Prin Î.D. nr. 376 din 16 martie 1867, Flotila avea în compunere Compania Echipaje de manevre și artilerie și Compania Echipaje de mașini și lucrători ai Atelierului Flotilei, garnizoana Marinei stabilindu-se la Galați.

Hidroavion SM 62.

Proba de foc a Războiului de Independență

Sub comanda maiorului Nicolae Dumitrescu-Maican, Flotila Română s-a remarcat în timpul Războiului de Independență 1877-1878, înfruntând puternica flotila otomană de pe fluviu, raportul de forțe fiind net favorabil inamicului.

În noaptea de 12/13 mai 1877, gruparea de șalupe torpiloare în frunte cu *Rândunica* (la bordul său s-a aflat și maiorul Ioan Murgescu) a atacat prin surprindere, cu torpile de școndru, și scufundat monitorul otoman *Seyfi*. În cadrul operațiunilor de acoperire strategică a Dunării, navele românești au instalat baraje de mine în diferite puncte ale fluviului și au efectuat transporturi de trupe, tehnică de luptă și muniție, precum și materiale pentru construirea podurilor de vase peste fluviu.

Acțiunilor navale li s-au alăturat tragerile de artilerie executate de bateriile de coastă de la Calafat, încadrate în cea mai mare parte cu marinari ai Flotilei. În urma solicitării guvernului rus, Flotila de Război a sprijinit construirea și apărarea primului pod peste Dunăre de la Siliștioara-Măgura.

Telemetru de la bateria Tataia calibru 152,4 mm, Armstrong. (1927)

Distrugatorul Mărășești. (1920)

Distrugatorul Mărășești. (1920)

Submarinul Delfinul la sosirea în țară.

Regina Elisabeta la bordul crucişătorului *Elisabeta*. (1915)

Prin scufundarea la 7 noiembrie 1877, de către bateria de mortiere „Perseverența” a celui de-al doilea monitor otoman *Podgoriçe*, una dintre navele cu cea mai mare putere de foc de pe Dunăre, Marina Română a limitat posibilitățile de manevră și acțiune pe fluviu a turcilor.

După capitularea trupelor otomane conduse de Osman Paşa la Plevna și în urma victoriilor obținute la Smârdan și Vidin, trupele române din Bulgaria au fost transportate în țară, pe Dunăre cu navele Flotilei.

Imboldul ieșirii României la Marea Neagră

Înaltul Decret-Lege nr. 1920 pentru organizarea Flotilei și Serviciului Porturilor din 9 iunie 1886 a conferit corpului acesteia *statutul de comandament de corp de armată*. Astfel, Marinei i se stabilea un dublu rol: de a concura la apărarea națională și de a constitui nucleul marinei comerciale.

În anul 1891, Flotila a fost împărțită în două mari unități: Depozitul și Diviziunea Echipajelor, cu Divizia Echipajelor și Depozitul Flotilei și Inspectoratul Porturilor și Navigației, cu Căpitaniile Porturilor și Arsenalul Flotilei.

În 1894, în cadrul Ministerului de Război a luat ființă Direcția a V-a Flotilă, cu Biroul Tehnic și al Personalului și Biroul Controlului administrativ al fondurilor.

Pentru operaționalizarea exercitării conducerii, a administrației și a lucrărilor de mobilizare, prin Legea de organizare a Marinei Militare nr. 1973 din 22 mai 1898 și Înaltul Decret nr. 2369, Marina era împărțită în comandamente și corpuri: Divizia de Mare, cu sediul la Constanța, cu Depozitul Echipajelor Marinei și Școala de Cadre, Școala de Aplicație a Sublocotenenților, Școala de Torpile (Apărarea Mobilă), Apărarea Porturilor Maritime și toate navele de mare; Divizia de Dunăre cu Apărarea Porturilor Fluviale, Școala de Torpile (Apărarea Fixă) și toate navele fluviale; Arsenalul Marinei cu depozitele sale; Depozitul de Muniții și Torpile; Atelierul și Depozitul de Îmbărcăminte.

Nave de război în Portul Galați. (1907)

Lansarea la apă a distrugătorului *Regele Ferdinand*.

Navele celor două divizii au participat la manevrele executate la Dunăre și mare, precum și la alte forme de pregătire de luptă a echipajelor, iar în campaniile de vară ale anilor 1898 și 1899, și la efectuarea unor lucrări hidrografice pe coasta Mării Negre. În urma acestora, un grup de ofițeri români coordonat de locotenent-comandorul Alexandru Cătuneanu a întocmit *prima hartă românească de navigație pe mare*, intitulată „Harta Mării Negre, coasta României”.

Prima debarcare românească într-un teatru de operații europene

Ca urmare a declanșării Primului Război Balcanic, România a trimis în Bosfor crucişătorul *Elisabeta*, mobilizat și complet armat, având un echipaj format din 14 ofițeri și 223 grade inferioare, sub comanda căpitan-comandorului Nicolae Negru. Acesta s-a alăturat flotei interaliată internațională la 31 octombrie 1912.

În dimineața zilei de 5 noiembrie, detașamentul crucişătorului a executat debarcarea celor trei grupuri la Legația, Consulatul și Agenția Serviciului Maritim Român din Constantinopol.

În seara zilei de 7 noiembrie, marinari din cadrul echipajului au intervenit pentru stingerea unui incendiu devastator izbucnit pe strada Pera, prefectul Poliției mulțumind, printr-un delegat, comandantului navei pentru modul operativ și eficient în care marinarii români au sărit în ajutor.

Support logistic în campania anului 1913

Odată cu intrarea României în cel de-al Doilea Război Balcanic, Marina Militară a fost implicată în organizarea transportului cu nave a Corpului I Armată la Bechet, pe malul drept al Dunării, sprijinul pontonierilor pentru întinderea podului de la Corabia, supravegherea executării

Prima defilare a marinarilor la București. (1906)

Principesa Ileana pe mare.

podului, organizarea trecerii trupelor române pe pod și paza permanentă a acestuia, asigurând serviciul de siguranță între cele două poduri din regiunea Turnu Măgurele-Corabia și a podului Cernavodă-Fetești.

La Rahova și la Nicopole, marinarii companiilor de debarcare de la unitățile mobile (monitoare și vedete) au debarcat *primii* pe teritoriul inamic.

Pe timpul operațiunilor armatei de uscat, Marina Militară a efectuat îmbarcarea pe bacuri a materialului căilor ferate, locomotive și vagoane și transportarea lor de la Turnu Măgurele la Samovit, aprovizionarea armatei de uscat și transporturile pe apă. De asemenea, marinarii s-au remarcat în organizarea punctului naval Sulina și a regiunii podului Cernavodă-Fetești, transportul de prizonieri bulgari și turci, precum și în executarea diverselor călătorii, ziua și noaptea, a unor persoane oficiale pe Dunăre.

Prin însemnătatea forței sale combative, Marina Militară Română a impus inamicului scufundarea forței sale fluviale și dezarmarea navelor maritime într-un port propriu, obținând supremația pe fluviu și posibilitatea întreprinderii nestingherite a operațiunilor proprii.

Remarcabilă a fost și organizarea vasului-spital al Marinei *Principele Carol* – formațiune sanitară amenajată *în premieră națională* – care a adus servicii eficiente atât Marinei cât și armatei de uscat.

Marina Militară a participat activ și la transbordarea și transportul pe apă a armatei de pe pământul Bulgariei, precum și la demontarea podurilor militare.

Contributor la făurirea României Mari

Marina Militară Română a participat la Primul Război Mondial cu două mari unități operative: Flota de Operațiuni,

Transbordarea Trenului Regal, cu un remorcher. (1913)

Compania marinarilor de pe crucişătorul *Elisabeta*, debarcată la Constantinopol în noiembrie 1912

Însemnele Flotilei.

Escadră militară română.

Puitorul de mine Amiral Murgescu.

Frontul de Est 1944. Submarin legat la cheu, două vedete românești în prova lui și nava de salvare *Albatros*, la Sevastopol.

Dragorul de bază 14, pregătindu-se pentru o nouă misiune pe mare. (1968)

cu Escadra de Dunăre (formată din cele patru monitoare și opt vedete de siguranță), o Divizie ușoară (alcătuită din canoniere și șalupe), un convoi de aprovizionare, spitalul naval, șantierul naval mobil și Grupul bateriilor de coastă și Apărările sub Apă, cu Grupul port-mine Dragă-mine, Grupul de artilerie de debarcare și Grupul de torpiloare și stațiuni de lansare.

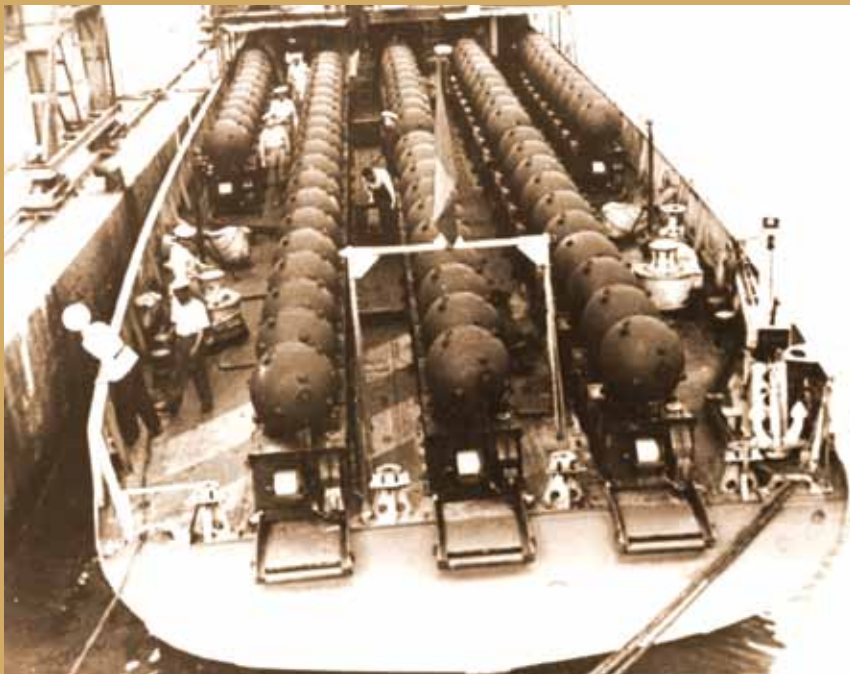
În timpul campaniei, marinarii s-au remarcat prin atacarea, la 14 august 1916, a flotei austro-ungare în portul Rusciuk, acțiunea navelor Escadrei de Dunăre în apărarea capului de pod de la Turtucaia și protejarea retragerii trupelor române din această zonă, respectiv susținerea flancului drept al armatei de uscat din Dobrogea de către navele Flotei de Operațiuni, sub focul artileriei germane.

În anul 1917, Marina Militară a contribuit alături de armata de uscat la apărarea frontului de pe Dunăre iar în ultimul an de război - 1918 - a asigurat dominarea Dunării și a mării în vederea reluării navigației în timp de pace.

România interbelică - țara cu cea mai puternică flotă fluvială din Europa

În perioada 13 - 21 noiembrie 1924 un monitor, o vedetă și o navă de transport au executat, în premieră națională, o *călătorie de comandament* pe itinerariul Galați-Cernavodă-Vâlcov-gurile Dunării, pe parcursul căreia s-au executat teme

Mine pregătite pentru lansare.

privind acțiunile de luptă combinate la Dunăre și operațiunile la mare cu caracter pur naval.

În perioada interbelică au intrat în serviciu canonierele *Ghiculescu*, *Dumitrescu*, *Stihi* și *Lepri* (15 ianuarie 1920), distrugătoarele *Mărăști* și *Mărășești* (1 iulie 1920), torpiloarele *Vifor*, *Vârtej*, *Vijelia*, *Zmeul*, *Zborul* și *Năluca* (19 ianuarie 1921), patru vedete antisubmarine tip „M.A.S.” (1921), monitoarele *Ardealul*, *Basarabia* și *Bucovina* (19 ianuarie 1921), distrugătoarele *Regele Ferdinand* și *Regina Maria* (7 septembrie 1930), nava-bază pentru submarine *Constanța* (iunie 1931), primul submarin românesc *Delfinul* (15 august 1936), cea de a doua navă-școală *Mircea* (17 mai 1939), puitorul de mine *Amiral Murgescu* (14 iunie 1939), *prima navă de luptă de construcție românească*, vedetele torpiloare *Vijelia*, *Viforul* și *Viscolul* (1 iunie 1940) ș.a.

Epopoea maritimă românească din al Doilea Război Mondial

În timpul campaniei 28 iunie 1940 - 22 iunie 1941, acțiunile Marinei Române au constat în retragerea trupelor sovietice din sudul Basarabiei, trecerea trupelor române pe malul drept al Dunării, respingerea atacurilor trupelor sovietice din zona de graniță și apărarea porturilor Sulina și Constanța.

În a doua etapă, 22 iunie - 4 august 1941, principalele misiuni ale Marinei Regale au constat în sprijinirea ofensivei

NS *Mircea* în marș de instrucție. (2004)

Distrugătorul *Mărășești*, plecând într-o nouă misiune pe mare. (2009)

trupelor de uscat și asigurarea navigației pe Dunăre, iar la mare, apărarea litoralului și porturilor. Prin contracararea încercărilor de atac și debarcare a inamicului, la 26 iunie 1941 a fost respins atacul asupra orașului Constanța de către distrugătoarele sovietice *Moskva* și *Harkov*, primul fiind scufundat și al doilea avariât.

În a treia etapă, 4 august 1941 - 28 iulie 1942, forțele navale române au asigurat protecția transporturilor pe coasta de vest a Mării Negre, între Odessa și Bosfor și au îndeplinit misiuni de minare.

În a patra etapă, 28 iulie 1942 - 5 aprilie 1944, forțele maritime au executat misiuni de sprijinire a acțiunilor armatei de uscat și transporturi de aprovizionare, asigurând noua cale deschisă în sprijinul frontului, respectiv Drumul Crimeei.

Între 5 aprilie - 14 mai 1944, forțele navale maritime au participat la evacuarea trupelor germane și române din zonele Odessa și Sevastopol, în cadrul „Operațiunii 60.000”, *cea mai mare operațiune navală* din Marea Neagră.

Arborarea pavilionului NATO la bordul fregatei *Regina Maria* în timpul operației ACTIVE ENDEAVOUR. (2006)

Corveta *Viceamiral Eugeniu Roșca* (263) la exercițiul FNR 2013

Scafandrii din Forțele pentru Operații Speciale în timpul unui antrenament specific. (2014)

Salutul cadeților pe vergi. NS *Mircea* la exercițiul FNR 15. (2015)

Defilarea Detașamentului Forțelor Navale pe sub Arcul de Triumf. (2007)

Salutul cadeților și echipajului de pe NS Mircea la finalul ceremoniei de premiere desfășurată în Portul Sochi la SCF Black Sea Tall Ships Regatta. (2014)

O parte din echipajul fregatei Regele Ferdinand la pregătire în Portul Portsmouth, Marea Britanie. (2004)

Viceamiralul dr. Gheorghe Marin, șeful Statului Major al Forțelor Navale, înmânând drapelul de identificare al Forțelor Navale Române, Președintelui României, Traian Băsescu. (decembrie 2005)

În a șasea etapă, 14 mai - 23 august 1944, misiunile forțelor navale au vizat apărarea litoralului maritim, a Deltei și a porturilor, în colaborare cu trupele de uscat din Dobrogea.

În a șaptea etapă, 23 august - 5 septembrie 1944, forțele fluviale au realizat misiuni de capturare a navelor germane aflate în retragere pe Dunăre și acțiuni de dragaj pentru redarea siguranței navigației pe fluviu.

Revirimentul Marinei Militare postbelice

În anul 1947, Marina Regală a trecut la o nouă organizare, potrivit prevederilor Tratatului de Pace.

La 1 septembrie 1948, Marina Militară a devenit *regiune* din punct de vedere administrativ, creându-și depozite și centre de subzistență și echipament și administrându-se independent din punct de vedere al hrănirii, echipării și cazării.

La 1 august 1951 a fost înființată Flotila de Dunăre, care în anul 1959, a fost transformată în Brigada Fluvială, iar la 3 iunie 1958 a fost înființată Baza 214 Maritimă.

În perioada 5-30 iunie 1958 s-a realizat reorganizarea Comandamentului Forțelor Maritime Militare.

În anul 1961, Marina Militară a fost reorganizată integral, majoritatea unităților de luptă și de asigurare tehnico-materială fiind dislocate în garnizoana Mangalia.

În anul 1962 a fost înființată Divizia 42 Maritimă, în care au fost încadrate unitățile de nave dragoare, puitoare de mine, nave cu destinație specială, artilerie de coastă și unități de asigurare. Ulterior au fost înființate Divizionul 133 Vedete (1963), Grupul 279 Scafandri (1967), Centrul de Scafandri și Batalionul 307 Infanterie Marină (1971), Centrul 243 Radioelectronic de Observare (1972), Divizionul 92 Vedete

Lansarea proiectilelor TERMA de la bordul fregatei Regina Maria. (2014)

Antrenament de coborâre în rapel al militarilor din echipa de Forțe pentru Operații Speciale ambarcată pe fregata Regele Ferdinand pe timpul participării la operația EU NAVFOR ATALANTA. (2012)

Dragoare Fluviale și Divizionul 94 Vedete Blindate Fluviale, în subordinea Brigăzii 24 Fluviale (1975), Divizionul 23 Vedete Blindate Fluviale (1976), Oficiul de Calcul al Marinei Militare (1977), Baza 338 Reparații Tehnică de Luptă Navală Constanța (1982), Brigada 27 Apărare a Raionului Maritim și Fluvial, Divizionul 126 Vedete Torpiloare și Divizionul 93 Vedete Torpiloare Mari (1983), Divizionul 61 Vedete Dragoare Fluviale și Divizionul 79 Vânători de Submarine (1985) ș.a.

În anul 1989 Comandamentul Marinei Militare avea în subordine cinci mari unități: Divizia 42 Maritimă, Brigada 29 Vedete, Brigada 27 Fluvial-Maritimă, Brigada 24 Fluvială și Centrul de Scafandri.

Capabilități și operațiuni la standarde NATO

Ca urmare a aprobării, în Consiliul Superior de Apărare a Țării, a noilor structuri organizatorice din armata României, la 1 noiembrie 1994 s-a constituit Comandamentul Flotei Maritime, având în subordine Brigada 56 Nave Antisubmarine (cu Divizioanele 79, 339 și 50 Vânătoare de Submarine), Brigada 61 Nave Dragoare (cu Divizioanele 176 Dragoare Maritime, 146 Dragoare de Bază și Puitoare de Mine și 19 Dragoare de Radă), Brigada 22 Rachete Navale (cu distrugătorul *Mărășești* și Divizioanele 508 Rachete de Coastă, 133 și 150 Vedete Purtătoare de Rachete) și Brigada 29 Vedete (cu Divizioanele 81, 84, 93 și 126 Vedete Torpiloare). Centrul de Scafandri s-a transformat în Brigada 39 Submarine și Scafandri.

La 30 martie 1995 a fost constituit Comandamentul Flotei de Dunăre iar la 15 aprilie 1995 s-a reînființat Flotila de Dunăre.

La sfârșitul anului 2004, Forțele Navale au devenit *prima categorie de forțe complet profesionalizate* din Armata României.

La 1 martie 2005 Flotila Fluvială s-a transformat în Componenta Fluvială a Comandamentului Operațional Naval.

Infanteriști marini în timpul unei misiuni specifice în cadrul exercițiului HISTRIA 15. (2015)

Instrucția cadeților la bordul NS Mircea. (2013)

Aspect din timpul unei misiuni de „friendly approach” executată de militari de pe fregata Regele Ferdinand în Oceanul Indian. (2012)

Acțiunea TAB-urilor infanteriei marine în cadrul unui exercițiu de antrenament în teren. (2014)

Lansarea rachetei P-21 în poligonul de la Capu Midia. (2010)

RHIB-urile cu tricolor deschizând exercițiul FNR 15. (2015)

Pregătire la simulatorul de navigație din Academia Navală „Mircea cel Bătrân”. (2010)

Consilierul prezidențial Ion Oprea, decorând în numele Președintelui României, Klaus Iohannis, Drapelul de Luptă al Statului Major al Forțelor Navale cu Ordinul „Virtutea Maritimă” în grad de Cavaler, cu însemn pentru militari. (2015)

La 1 martie 2006 s-a înființat Flotila 56 Fregate, având în componență fregatele *Regele Ferdinand*, *Regina Maria* și *Mărășești*, nava-școală și de suport logistic pentru fregate *Constanța*, Grupul de Elicoptere și un atelier de reparații.

La aceeași dată, Comandamentul Operațional s-a transformat în Comandamentul Flotei, Centrul Operațional de Conducere a Acțiunilor Navale, Comandamentul Flotei de Fregate și Grupul de Elicoptere.

La 1 iunie 2007 în subordinea Statului Major al Forțelor Navale s-a înființat Centrul de Instruire, Simulare și Evaluare Constanța, având ca principală misiune asigurarea instruirii și evaluării structurilor și personalului marilor unități și unități din cadrul Forțelor Navale și Comandamentul Operațional Naval, desemnat să exercite comanda și controlul în domeniul operativ asupra marilor unități și unități ale Forțelor Navale.

Generalul maior Perry Smith, șeful Gărzii Naționale Alabama, conferind șefului Statului Major al Forțelor Navale, contraamiralul dr. Alexandru Măruș, „Distinguished Service Medal”, cea mai importantă decorație a statului Alabama. (2015)

Monitorul *Lascăr Catargiu* (47) și infanteriștii marini pe bărci, prezentând onorul la finalul exercițiului HISTRIA 15. (2015)

Integrarea României în Alianța Nord Atlantică a determinat remodelarea rolului Forțelor Navale din apărătoare, în sens clasic și restrictiv, în participante active la promovarea și protejarea intereselor pe apă ale României, ale flotelor aliate și parteneri, într-un mediu fluid și dinamic, în continuă schimbare și adaptare, la provocările mileniului III.

Prin profesionalizarea personalului și modernizarea capacităților necesare participării sporite și eficiente la managementul crizelor, la prevenirea și combaterea terorismului internațional, precum și la acțiunile de apărare colectivă desfășurate de Grupările Navale Multinaționale, Forțele Navale ale României vor fi în măsură să genereze structuri echilibrate, moderne și flexibile, capabile să îndeplinească pe deplin misiunile și angajamentele asumate în cadrul Alianței Nord-Atlantice și, implicit, promovarea și garantarea intereselor României atât în apele naționale, cât și în afara acestora. ■

Apuntarea elicopterului Puma Naval pe fregata *Regele Ferdinand* (2012).

Onor la tricolor! Ridicarea pavilionului la catargul Comandamentului Flotei, de Ziua Marinei. (2015)

155 DE ANI DE FORȚE NAVALE ALE ROMÂNIEI REFLECTAȚI ÎN MUZEUL MARINEI ROMÂNE

Dr. **Andreea ATANASIU-CROITORU**
Muzeul Marinei Române

Începuturile

O istorie a marinei fără grija prezervării și teaurizării acesteia, nu poate fi redată coerent, nu poate susține un fir istoric real al evenimentelor, oamenilor și tehnicii navale. Tocmai de aceea, preocupările pentru realizarea unui Muzeu al Marinei Române în care să se reflecte evoluția și realizările Armei Marine, au început să devină un deziderat încă din a doua jumătate a secolului al XIX-lea dar se vor contura cu mai mare precizie abia la începutul secolului XX.

Despre cum s-a concretizat această idee, aflăm, din *Registrul Istoric al Muzeului Marinei Române*, din anul 1969; astfel, putem reface *Odiseea* înființării acestei instituții de la idee la faptă: „Studiindu-se documente de arhivă ale Marinei Militare existente în Depozitul de Arhivă al Ministerului Apărării Naționale de la Pitești s-a descoperit un Ordin al Comandamentului Marinei Militare din vremea când comandant al acestuia era contramiral Niculescu Rizea, prin care se ordona ca de pe navele scoase din poziția operativă, să se demonteze piese, aparate,

agregate și armament pentru Muzeul Marinei. Ordinul datează din anul 1921, fiind adresat Diviziei de Mare din Constanța, iar șef al muzeului a fost numit căpitan-comandor Gheorghe Nemțeanu. Un asemenea Ordin a fost emis și către Divizia de Mare din Galați. Ca urmare a acestor cerințe, de pe navele trecute în categoria auxiliare cum au fost: crucișătorul «Elisabeta», torpiloarele model 1888, canonierele și

Viceamiral Ioan P. Bălănescu.

alte șalupe s-au demontat și predate la Muzeul Militar Național din București aparate de navigație, tunuri simple și cu cinci țevi, mitraliere cu cinci și zece țevi, torpile, mine, fragmente de punte și mașini, întrucât la acea dată Muzeul Marinei nu luase practic ființă. (...) În anul 1926, de pe trei torpiloare care au fost primite de Marina Militară, compensație de război din flota Austro-Ungară, se demontează o serie de agregate ca: turbine, căldări, pompe, servomotoare, tunuri, tuburi lans-torpilor și altele care în anii următori au dotat cabinetele Școlii Navale. (...)”

În anul 1932, contraamiralul Ioan Bălănescu, vicepreședinte de drept al Ligii Navale Române, a inițiat înființarea, la Constanța, a unui Muzeu al Marinei, tot el donând și primele obiecte din partea Diviziei de Mare. Expoziția a fost organizată în spațiul ocupat de Liga Navală Română, în sediul fostului Hotel „Carol”, actualmente sediu al Comandamentului Flotei.

Registrul istoric consemnează că: „După anul 1950 când flota militară a fost reorganizată pe principii noi, atât la Dunăre cât și la mare și când a început să se sărbătorească din nou **Ziua Marinei** s-a hotărât și realizarea de expoziții de tematică marină în porturile maritime și dunărene. Pe lângă obiecte și documente de marină, expozițiile,

Inaugurarea Muzeului Marinei Române de la Mangalia. (1965)

organizate la Cazinoul din Constanța, cuprindeau machetele noilor nave ce au intrat în dotarea marinei militare și civile. (...) În anul 1956 se propune și se aprobă de către eșaloanele superioare «Statul de organizare al Muzeului Marinei». În baza acestui document, în anul 1957, este numit Șef al Muzeului Marinei, căpitan de rangul I Nicolaescu Dan, promoție 1937 (...). Inițial obiectele au început să fie depozitate într-o baracă la bateria de coastă de 130 mm de la «Uzină» (str. Răchitaș). Prin 1958-1959 materialele sunt depozitate în clădirea de pe B-dul Republicii nr. 9, locul unde se află în prezent cinematograful de vară «Tomis». După mutarea Comandamentului Marinei Militare la Mangalia, în anul 1961, obiectele muzeului sunt transportate și depozitate într-o baracă din incinta CMM (lângă podul de peste canal, ce duce la 2 Mai).

(...) În anii 1966 – 1968 Muzeul Marinei Române din Mangalia era vizitat anual de circa 6.500-8.500 de vizitatori. Intervenindu-se la Secția Organizare-Mobilizare a CMM se obține pentru prima dată ștampila cu titlatura «Muzeul Marinei Militare» care s-a folosit până în 1970. Despre existența MMR din Mangalia cunoștea mai bine situația Emil Bodnăraș, care-și petrecea timpul liber pe cuterul din port. Dânsul a fost cel care l-a îndemnat pe tovarășul Nicolae Ceaușescu [să ceară realizarea unui Muzeu al Marinei Române la un nivel superior – n.a.]. Participând la serbările Zilei Marinei în anul 1968, tovarășul Nicolae Ceaușescu și-a exprimat dorința de a vizita Muzeul Marinei Militare. Comandantul Marinei Militare a raportat că acesta nu este încă la nivelul de a fi vizitat de șeful statului acesta fiind amplasat într-o baracă. Față de această situație el a dispus ca muzeul să fie mutat și instalat într-o clădire corespunzătoare în Constanța. (...) la data de 10 decembrie 1968 s-au încărcat patru autocamioane

La 3 august 1969, de Ziua Marinei, a fost inaugurat Muzeul Marinei Române la Constanța, panglica fiind tăiată de generalul-colonel Ion Gheorghe, șeful Marelui Stat Major.

(...) și au plecat spre Constanța pe o ninsoare puternică (...) transportul a fost sistat și s-a reluat abia în luna martie 1969 (...) tot acum se schimbă și denumirea în **Muzeul Marinei Române** (...) se înființează pe baza **Hotărârii Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România nr. 1127 din 29 mai 1969**”.

Pentru găzduirea unui astfel de proiect ambițios era necesară găsirea unei locații propice amenajării unei expoziții de anvergura la care ajunsese „colecția” de obiecte de marină.

Sediul

Programele de dotări navale de după Războiul de Independență, au reclamat amplificarea pregătirii viitorilor ofițeri de marină fapt ce a determinat înființarea în anul 1896, a Școlii de Aplicație a Sublocotenenților de Marină. Aceasta a funcționat inițial la Galați, iar din 1901 a fost mutată la Constanța, într-o clădire aflată în vecinătatea teatrului „ELPIS”, viitor „Teatru al Marinei”, astăzi „Teatrul de păpuși”.

Generalul-colonel Ion Gheorghe, șeful Marelui Stat Major semnează în Cartea de Onoare a Muzeului Marinei Române. (1969)

Localurile improprii, dar mai ales necesarul tot mai mare de cadre cu o bună pregătire de specialitate, în condițiile în care și portul Constanța cunoaște extinderi și modernizări, au determinat autoritățile marinărești dar și notabilitățile orașului să se implice în alegerea unui teren potrivit construirii unei clădiri destinată pregătirii și instrucției marinărești.

A fost ales perimetrul actual al muzeului, pe care, până în anul 1878, se afla Spitalul de Carantină al portului sau Lazaretul, cum era cunoscut în timpul stăpânirii turcești. În perioada 1880-1908, pe locul fostului Spital de Carantină a funcționat, după unele amenajări, Spitalul Militar, până în anul 1909 când s-a dat în folosință Spitalul Militar actual de pe B-dul Mamaia.

Pe această suprafață de teren au început, la 25 iunie 1908, lucrările de construcție a Școlilor de Marină, realizate de antreprenorul A. Frank. Arhitectul, probabil, a fost Ion Socolescu, celebru în epocă. Stilul monumentalei clădiri al școlii era cel neoromânesc.

Edificiul muzeului actual se prezenta în 1909, la inaugurare, numai din tronsonul central a cărui delimitare se constată pe fațadă, urmând ca în prima parte a deceniului al IV-lea, din necesități funcționale ale Școlii Navale, cum se va numi după 1920, să se construiască corpurile laterale a căror structură a planșeelor să fie din beton și nu din grinzi de lemn cum a avut mult timp tronsonul de început.

Odată cu corpul inițial s-a construit, în curte, o clădire mai mică, în apropierea clădirii Liceului „Traian”, cu destinația de locuință a directorului Școlii și adăpost al trăsuri și atelajelor necesare.

După al Doilea Război Mondial, clădirea devine pe rând cazarma trupelor sovietice (1947-1948), din nou Școală Navală, până în 1954, iar până în 1961 va adăposti Comandamentul

Moment de la mijlocul anilor '80, echipa MMR cu musafir de seamă. În imagine (de la stânga la dreapta): familia comandor Valentin Donici, dr. Carmen Atanasiu, cpt. rg. 1 Nicolae Petrescu, celebrul aviator Horia Agarici, dr. Mariana Păvăloiu, Georgeta Borandă, un reprezentant al Căpitaniei Portului Constanța.

Colecția de uniforme de marină din Muzeul Marinei Române.

Marinei Militare, an după care acesta s-a mutat la Mangalia.

Între anii 1961 – 1969, clădirea a fost pusă la dispoziția Consiliului Popular al Municipiului Constanța, devenind rând pe rând sediul Comitetului Municipal U.T.C., al Uniunii Județene a Cooperativelor Agricole de Producție, Întreprinderii de Fructe și Legume precum și al Administrației Pazei Contractuale.

Și pentru că șeful statului ordonase deja ca muzeul-baracă de la Mangalia să fie mutat la Constanța, într-un loc mult mai accesibil pentru marele public, într-o clădire adecvată, s-a căutat o soluție. Desigur, nu putea fi un alt local mai potrivit decât cel al fostei Școli Navale, mutată între timp în cartierul Coiciu (strada Dezrobirii) unde se află astăzi Academia Navală „Mircea cel Bătrân”, într-o clădire retrocedată Ministerului Apărării Naționale.

Clădirea (corpul principal și anexa de pe latura de est) a fost amenajată într-un timp record, compartimentându-se spațiile, corespunzător necesităților unui viitor muzeu.

Eforturile forțelor destinate materializării tematicii au permis ca la 3 august 1969, de Ziua Marinei, Muzeul Marinei Române, să fie inaugurat în prezența autorităților navale, militare și

comerciale și a celor locale. Panglica inaugurală a fost tăiată de generalul-colonel Ion Gheorghe, șeful Marelui Stat Major. A urmat un adevărat asalt al vizitatorilor locali și al celor veniți pe litoral vara, români și străini, în condițiile în care intrarea era gratuită.

În noiembrie 1977, Muzeul Marinei a intrat într-o amplă acțiune de extindere, consolidare-modernizare și de îmbogățire a conținutului tematic, care a durat până în anul 1983.

În anul 2004 a fost înființată Secția Mangalia, filială a Muzeului Marinei Române. Ea este amenajată în localul fostei Infirmerii a garnizoanei Mangalia de pe strada Portului și cuprinde o expoziție de armament și tehnică navală, organizată pe servicii de luptă. Ideea înființării acestui segment a venit ca o necesitate a punerii mai accentuate în valoare a tradițiilor Bazei Navale, a portului și a șantierelor navale din localitate.

În perioada 2005-2009, Muzeul Marinei Române a cunoscut o altă etapă de consolidare și refacere a clădirii dar și de reorganizare a expoziției permanente prin noua concepție de etalare și promovare a obiectelor de patrimoniu expuse.

În lista monumentelor istorice aprobată prin Ordinul Ministrului

Culturii și Cultelor nr. 2314 din 08.07.2004, clădirea principală în care funcționează în prezent Muzeul Marinei Române este consemnată ca monument protejat la p.18, poziția 175 și este menționată la poziția 569-CT-II-m-A-02859-Școala de Marină, azi Muzeul Marinei Române, strada Traian nr. 53. Calitatea de monument istoric de categoria „A” a clădirii Muzeului Marinei Române reprezintă însumarea mai multor componente valorice ale patrimoniului cultural de importanță națională: valoarea arhitecturală, vechimea (de 106 de ani), valoarea memorialistică (personalități reprezentative ale domeniului maritim), valoarea de simbol al orașului Constanța.

Colecțiile Muzeului Marinei Române

Colecțiile de istorie a științei și tehnicii ajută publicul de toate vârstele să înțeleagă mai bine lumea în care au trăit înaintașii, dar și pe cea în care trăim azi și, de ce nu, lumea de mâine. Știința și tehnologia au influențat viața oamenilor și au schimbat societatea în diferite moduri. Evoluția istoriei a fost marcată de realizări în știință și tehnologie, iar istoria navală nu face excepție de la regulă. Cu un patrimoniu

Aspecte din expoziția permanentă a Muzeului Marinei Române.

Aspecte din expoziția permanentă a Muzeului Marinei Române.

estimat la peste 45.000 de piese, Muzeul Marinei Române, muzeu al istoriei navale românești, prin chiar specificul său este beneficiarul unei valoroase moșteniri, care, prin modul de a fi prezentată, nu face abstracție de factorul uman, de relația dintre știință și societate, fiecare expонат marcând evoluția în domeniu într-o anumită etapă istorică.

Cele mai importante domenii și subdomenii reprezentate în muzeu sunt susținute de colecții alcătuite din: amfore și ceramică veche, arme albe și de foc, arme sub apă, medalistică, uniforme de marină militară, dar și civilă, aparatură de transmisiuni, motoare navale, ancore și elice, navomodele, nave originale și fragmente ale unor epave, drapele și pavilioane, instrumente de navigație, numismatică, tablouri, documente și

fotografii cu aspecte din marină, carte veche și presă de marină ș.a.

Promovarea istoriei Marinei Române

Pe lângă expoziția sa permanentă, Muzeul Marinei Române prezintă și promovează Forțele Navale Române, și istoria acestora, și printr-o intensă activitate de cercetare. Rezultatele se văd prin numărul mare de volume, studii și articole publicate de specialiștii Muzeului Marinei Române, pe teme de istoria marinei, prin constanța cu care anual este organizată Sesiunea de comunicări științifice (ajungându-se anul acesta la a XIX-a ediție) și, desigur prin editarea anuală a două volume de studii, „Anuarul Muzeului Marinei Române”, publicație consacrată, aflată și ea la cea de-a XIX-a apariție, și de

Aspect din expoziția permanentă a Muzeului Marinei Române.

Comandanții Marinei Militare Române

Colonelul Nicolae STERIADE (22.10.1860 – 27.12.1863, colonel)

A venit în Marina Militară din Corpul Grănicerilor, fiind numit comandant al bricului-goeletă *Emma*, prima navă cu destinație militară din flotila de război a Moldovei, intrată în dotare în anul 1843. Începând cu anul 1854 a comandat nava de brandvahtă *Galați* de la Gura Siretului, în același an fiind avansat la gradul de colonel. În urma Congresului de Pace de la Paris (1856) au avut loc noi rectificări de graniță, Moldovei înapoiindu-i-se partea de sud a Basarabiei cu județele Cahul, Ismail și Bolgrad, iar porturile Reni, Ismail și Chilia au impus dotarea cu poliție fluvială. În aceste împrejurări, la 15 aprilie 1857 a înaintat hatmanului Moldovei, Nicolae Mavrocordat, un raport în care releva necesitatea asigurării controlului „pe toată întinderea Dunării până la Mare”, control pentru care trebuia afectat „un număr de marinari și vasă”. Odată cu unirea Principatelor în anul 1859, a fost numit comandantul Flotilei Moldovei, iar în 1860, când prin O.Z. din 6 octombrie, ministrul de Război, generalul Ion

Emanoil Florescu, a decretat ca flotila de pe întregul curs al Dunării să formeze un singur corp, a fost numit provizoriu comandant superior al flotei, fiind însărcinat prin același ordin să inspecteze flotila din Moldova. Aprobând cele cuprinse în Ordinul ministrului de Război, prin O.Z. nr. 147 din 22 octombrie 1860 domnitorul Alexandru Ioan Cuza a decretat unirea definitivă a flotilelor din cele două principate, întărindu-l în același timp în funcția de comandant superior al întregului corp. În acești ani a început procesul de modernizare a uniformei marinarilor, s-au luat măsuri pentru pregătirea corespunzătoare a personalului de specialitate al Marinei Militare, organizându-se *primul concurs* pentru Școala Navală din Brest. În decembrie 1863 a fost numit inspector al cordonului Dunării, făcând parte din statul-major al Inspectiei din București, subordonat Corpului Grănicerilor. În anii următori a făcut parte în continuare din statul-major al Inspectoriei 1 sau al Inspectoriei 2 din Corpul Grănicerilor. A fost primul comandant al Flotilei Moldovei și *primul comandant al Flotilei unite a Principatelor Române*.

Colonel Constantin PETRESCU (27.12.1863 – 11.02.1866 locotenent-colonel)

S-a numărat printre primii ofițeri ai Flotilei Munteniei, fiind comandantul celor trei șalupe canoniere intrate în dotare în 1845. La 10 iulie 1845, locotenentul Constantin Petrescu din Regimentul nr. 3 raporta spătarului Constantin Ghica, șeful oștirii că, fiind însărcinat să întâmpine cele trei ambarcațiuni sosite de la Titel la Vârciorova, le-a recepționat și este în așteptarea unor noi ordine. Prin Decretul nr. 122 din 5 iulie 1850, flotila Munteniei s-a constituit într-un corp aparte, căpitanul Constantin Petrescu fiind numit primul comandant al acestuia. În perioada războiului Crimeei, șalupele canoniere ale

floiei muntene au îndeplinit misiuni de luptă în folosul armatei ruse. După Unirea Principatelor, prin O.Z. din 6 octombrie 1860, ministrul de Război, generalul Ioan Emanoil Florescu, a dispus unirea flotilelor celor două principate într-un singur corp, Constantin Petrescu fiind numit ajutor al colonelului Steriade, primul comandant al Flotilei. Prin O.Z. nr. 174 din 22 octombrie. 1860 s-a decretat unificarea definitivă a flotilelor, căpitanul Constantin Petrescu fiind întărit în funcția de ajutor al comandantului Corpului Flotilei. A fost comandantul Corpului Flotilei între 5 august 1864 și 1866. În scopul unei administrări eficiente a Flotilei, a mutat comandamentul Flotilei de la Ismail la Brăila, în locul numit „Pescăria”. La 24 ianuarie 1863 a fost avansat la gradul de locotenent-colonel iar la 24 ianuarie 1865 la gradul de colonel.

Maiorul Scarlat MURGULEȚ (11.02.1866 – 17.03.1867, maior)

În septembrie 1849 a intrat în Legiunea de Cadeți, înființată în Moldova în anul 1845, cu scopul de a oferi instrucția și educația necesare ofițerilor oștirii principatului, absolvind cursurile în anul 1851. La 4 decembrie 1854 a fost încadrat în Flotilă, în

calitate de comandant al Punctului Ismail. Prin Ordinul de Zi din 6 octombrie 1860, în urma unificării provizorii a flotilelor celor două principate, a fost numit comandantul Punctului Galați. Prin Î.O.Z. nr. 74 din 27 martie 1861 a fost mutat din flotilă, devenind comandantul Divizionului I din Regimentul de Jandarmi. La 24 ianuarie 1865 a fost desemnat ajutorul colonelului Constantin Petrescu, șeful flotei. În luna februarie 1866 a primit funcția de comandant al flotei. Prin Decretul din 17 martie. 1867 s-a retras din armată. Prin Î.D.R. nr. 514 din 5 aprilie 1867 a fost rechemat în Corpul Grănicerilor, fiind numit șeful Batalionului IX Bolgrad.

General de brigadă Emanoil BOTEANU (17.03.1867 – 30.04.1867 maior)

A făcut parte din prima promoție a Școlii Militare din București, pe care a absolvit-o la 7 aprilie 1856. Și-a continuat studiile în Franța, luând parte și la manevrele armatei franceze în tabăra de la Châlons. După înființarea Statului Major General a fost încadrat în cadrul Secției a III-a. În perioada 1 aprilie 1863–1 aprilie 1864 a activat în cadrul Regimentului 7 Infanterie. După această dată, a revenit în cadrul S.M.G. până la 1 noiembrie 1864, când a fost trimis de către domnitorul Alexandru Ioan Cuza ca observator pe frontul american, unde se desfășura confruntarea armată dintre Nord și Sud. La 25 martie 1865 a participat la bătălia de la fortul Stadman, inspectând împreună cu generalul Humphrays liniile tirilor. La înapoierea în țară, în septembrie 1865, a revenit la S.M.G. ca șef

de stat-major al Diviziei a IV-a. Prin Decretul din 17 martie 1867 a fost numit comandantul Flotilei. Prin O.Z. pe oaste nr. 98/1867, a fost trecut în Corpul de stat-major și numit șef de stat-major al Diviziei a II-a Teritoriale, începând cu 1 mai 1867. Din luna decembrie 1868 a îndeplinit funcția de director în Ministerul de Război. În timpul Războiului de Independență a îndeplinit funcția de șef de stat-major al Corpului de Observație și apoi șef de stat-major al Diviziei a IV-a, glorioasă în luptele de la Plevna. După război, a revenit la Regimentul 7 Dorobanți Prahova, iar la 1 august 1880 a fost numit comisar permanent în Consiliul Superior al Armatei. A îndeplinit apoi succesiv funcțiile de șef de stat-major al Diviziei 4 Teritoriale (1881), comandantul Regimentului 6 de Linie (1883), comandantul Regimentului 13 Dorobanți (1887), comandantul Regimentului 6 Linie (1888), comandantul Regimentului 3 Dorobanți și al Brigăzii 4 Infanterie (1889). La 1 mai 1893 s-a retras din armată.

Colonel Anton BARBIERI (30.04.1867 – 01.01.1874, maior)

Originar din Italia, a venit către mijlocul secolului al XIX-lea din arhipelag la bordul unei corăbii în Marea Neagră. Naufragiind în zona gurilor Dunării, s-a stabilit în portul Galați, unde a intrat, în 1845, cu gradul de soldat, în Corpul Șalupierilor, înființat în Moldova sub cămașanul Vogoride. A fost instructor al echipajelor șalupelor canoniere moldovenesti și comandantul goeletei *Natalia*. Părăsind flotila moldoveană, în 1852, s-a înrolat în Marina rusă, pentru a participa la acțiunile de luptă din războiul Crimeei. Sub comanda amiralului Pavel Stepanovici Nahimov, a participat la lupta navală de la Sinope

(1853), în care flota otomană a fost distrusă. După încheierea războiului s-a întors la Galați, la 17 noiembrie 1857 fiind reprimat în Flotila Moldovei. Numărându-se printre primii ofițeri ai Flotilei Moldovei, prin O.Z. din 6 octombrie 1860 a fost numit comandantul Punctului Ismail. La 30 august 1863 a fost desemnat comandantul navei *România*, primul bastiment al Principatelor Unite, lansat la Giurgiu la 2 august 1864. Prin Decretul din 23 aprilie 1867 a fost numit comandantul Flotilei. În acești ani s-a continuat pregătirea ofițerilor necesari Corpului Flotilei la școlile navale din străinătate și modernizarea ținutelor de marină, prin stabilirea în anul 1873 a noilor uniforme. Pentru pregătirea cadrelor de marină, în anul 1872, a fost înființată Școala Flotilei pentru ofițeri și subofițeri.

Contraamiralul Nicolae DUMITRESCU-MAICAN (01.01.1874 – 10.12.1874, maior; 01.04.1877 – 01.12.1877, maior; 08.04.1879 – 10.05.1888, locotenent-colonel)

La 17 ianuarie 1863 s-a prezentat la concursul organizat de Ministerul de Război pentru desemnarea candidaților care urmau să fie trimiși la o școală navală, trecând cu succes probele. Prin Î.O.Z. nr. 924 din 26 septembrie 1836, domnitorul Alexandru Ioan Cuza i-a aprobat să urmeze timp de doi ani Școala Navală din Brest. De la 1 august 1863 s-a numărat printre elevii Școlii Navale din Brest, pe care a absolvit-o la 1 august 1865. Totodată, i s-a acordat o bursă pentru încă doi ani în vederea specializării pe care a făcut-o pe nava-școală de aplicație *Jean Bart*. Întors în țară, a activat în calitate de comandant al bastimentului *România*, singura navă de război a Flotilei Române (1 martie 1868 – ianuarie 1871). A fost comandantul navei *Ștefan Cel Mare*; avansat maior, a fost numit comandantul Flotilei (1 ianuarie - 10 decembrie 1874). Tot în această perioadă au fost elaborate primele regulamente. La 1 aprilie 1877 a fost numit comandantul Flotilei, iar la 28 aprilie 1877 i s-a încredințat comanda bateriilor de coastă de la Calafat care, în cea mai mare parte, erau încadrate cu marinari și comandate de ofițeri din Flotilă. Sub comanda sa, cele 8 baterii de coastă de la Calafat au

obținut rezultate deosebite în timpul tragerilor de artilerie executate asupra Vidinului și au scufundat monitorul *Podgoriçe*. Începând cu 8 aprilie 1879, i-a fost încredințată comanda Corpului Flotilei. În acești ani a militat pentru crearea unei flote militare la Dunăre și mare, capabilă să apere oricând frontierele pe apă ale țării. În același an, împreună cu căpitanul Ioan Isvoranu, a plecat în Anglia pentru a studia posibilitățile de construire a unor noi nave necesare Corpului Flotilei române. Cu această ocazie, au fost comandate, la șantierele „Thames Iron-Works” din Londra, un bric cu vele și vapori și mai multe nave fluviale. La 31 ianuarie 1882, în prezența sa, a fost inaugurată Școala de Marină, iar la 12 august 1882 a intrat în dotarea Flotilei bricul *Mircea*, prima navă-școală românească. După armare, sub comanda colonelului Maican, bricul *Mircea* a ieșit în mare în primul său marș de instrucție, navigând până la Constanța și întorcându-se la Galați după efectuarea mai multor manevre. În toamna anului 1882 au intrat în dotarea Flotilei șalupele de poliție *Rahova*, *Opancez*, *Smârdan*, *Poterașul*, *Sentinela*, *Vegheatorul*, *Grănicerul*, *Pandurul*, puitorul de mine *Alexandru cel Bun* și torpiloarele *Șoimul* și *Vulturul*, înfăptuindu-se astfel primul program de dotare cu nave al Flotilei din perioada postbelică. A fost acuzat de corespondență pentru furnituri militare cu un oarecare Broad Well, fiind judecat la 28 martie 1888 de către Consiliul de Război, condamnat și degradat. A fost grațiat de către regele Carol I. Procesul intentat a determinat înlocuirea sa de la comanda Flotilei, la 10 mai 1888, cu colonelul Ioan Murgescu.

Viceamiralul Ioan MURGESCU (10.12.1874 – 01.04.1877, maior; 01.12.1877 – 08.04.1879, locotenent-colonel; 10.05.1888 – 01.04.1901, colonel)

După absolvirea liceului, în martie 1864 a câștigat concursul organizat de Ministerul de Război pentru trimiterea unui elev la Școala Navală din Brest. După absolvire, la 1 august 1866 a fost autorizat să efectueze un voiaj de instrucție cu nava-școală franceză *Jean Bart*. La 10 noiembrie 1868 a fost numit secund pe nava *Ștefan cel Mare*. La 1 ianuarie 1871 a fost desemnat comandantul navei *România*. Numit comandantul canonierei *Fulgerul*, în perioada octombrie 1873 – aprilie 1874 a comandat pentru prima dată o navă românească de război, în Marea Mediterană și Marea Neagră pe timpul marșului pentru aducerea ei în țară, de la Toulon la Galați. La 19 aprilie 1874 a preluat comanda navei *Ștefan cel Mare*. La 10 decembrie 1874 a fost numit provizoriu în funcția de comandant al Flotilei, iar la 6 iunie 1875 a fost titularizat în funcția de comandant al Flotilei. În mai 1877 a fost atașat

pe lângă comandantul Flotilei ruse de Dunăre, iar în noaptea de 12/13 mai 1877, la bordul șalupei *Rândunica*, aflată în fruntea unei formații de patru șalupe torpiloare, a participat la atacul cu torpile de școndru asupra monitorului otoman *Seifî*, pe care l-a scufundat. La 1 decembrie 1877 a revenit la comanda Corpului Flotilei, preocupându-se atât de repunerea în stare de operativitate a navelor care participaseră la operațiuni, cât și de amenajarea militară a porturilor maritime și fluviale. La 8 aprilie 1879 a preluat comanda Arsenalului Flotilei din Galați. În aprilie 1881 a fost numit comandantul Școlii Fiilor de Militari din Iași, în mai 1882, inspector al Navigației și Porturilor iar la 1 august 1886 a fost numit șeful Depozitului și Diviziunii Echipajelor, din care făceau parte trei companii: Compania de Instrucție, Compania de Torpilor și Compania Navelor în Rezervă, navele *România*, *Mircea*, *Grivița* și Școala Copiilor de Marină. La 10 mai 1888 a fost desemnat comandantul Corpului Flotilei. În anul 1893 s-a înființat sub direcția sa Școala de Cadre a Flotilei. S-a stins din viață la 67 de ani, numele său a fost acordat puitorului de mine *Amiral Murgescu*, prima navă românească de război construită în România, lansată la apă la Galați, la 14 ianuarie 1939, puitorului de mine 271, Școlii Militare de Maiștri a Forțelor Navale din Constanța, precum și Școlii nr. 2 din localitatea Valu lui Traian.

Contraamiralul Emanoil KOSLINSKI (01.04.1901 – 01.04.1909, comandor)

A absolvit Școala Navală din Brest (1874), au efectuat instrucția practică la bordul fregatei franceze *La Renommée*, iar în anul 1875 a plecat la Școala Specială de Torpile (Mine) din Kronstadt, baza flotei ruse din Marea Baltică, unde timp de doi ani s-a specializat în Arme sub Apă. A activat inițial în Corpul Flotei (20 iulie 1874), în anii 1877-1878 îndeplinind diverse misiuni de luptă. Odată cu înființarea bateriilor de coastă de la Calafat, s-a numărat printre ofițerii de marină care au încadrat aceste baterii. În 1882, a făcut parte din primul stat-major al bricului *Mircea*. În același an, s-a numărat printre profesorii Școlii Copiilor de Marină din Galați, îndeplinind și funcția de subdirector. Întrucât la 1 ianuarie 1882 se înființase pentru prima dată în flota română o Secție de Torpilor, în cursul anului a instruit efectivul acestei secții, participând activ la organizarea Corpului Apărării Submarine. Acesta și-a început activitatea la 1 aprilie 1883, cu un efectiv de 45 de oameni, care au format echipajul puitorului de mine *Alexandru cel Bun* pus sub comanda sa, precum și al torpilorelor *Șoimul* și *Vulturul*. La 17 decembrie 1886 a trecut la Arsenalul Flotei iar la 24 aprilie 1887 a fost numit șef de stat-major la Comandamentul

Flotei. În această calitate a făcut parte din comisia trimisă în Franța și Anglia pentru supravegherea construcției torpilorelor, crucișătorului, a unor canoniere, precum și a tunurilor tip „Nordenfolt” cu afeturi și muniția lor. În 1890 a preluat comanda bricului *Mircea*, iar în 1891 a îndeplinit și funcția de inspector al Porturilor. La 10 mai 1894 a preluat comanda crucișătorului *Elisabeta*. La 15 noiembrie 1894 a fost numit șeful Direcției a V-a a Flotei din Ministerul de Război. În 1897 a fost numit directorul Marinei în Ministerul de Război. Sub direcția sa, Marina a fost înzestrată cu o serie de manuale și regulamente. La 1 aprilie 1898 a fost numit șef de stat-major la Comandamentul Flotei iar la 8 aprilie i s-a încredințat comanda Diviziei de Mare, înființată în acel an, rămânând în continuare și director al Marinei în Ministerul de Război. Sub comanda sa, în luna septembrie 1903 s-au executat, la Constanța, manevre și evoluții, la care au participat toate navele Marinei Militare. La 10 mai 1906 a fost numit inspector general al Marinei, perioadă în care în Marina Militară s-a înființat cel de-al treilea program de dotare cu nave de luptă: în 1907, la Galați au fost lansate patru monitoare și opt vedete fluviale, care au format prima Escadră de Dunăre. A murit la 57 de ani, la București. În ziua înmormântării, echipajul crucișătorului *Elisabeta* i-a dat onorul, executând câte o lovitură de tun din oră în oră pe timpul zilei, iar la coborârea pavilionului 17 lovituri de tun.

Contraamiralul Sebastian EUSTAȚIU (01.04.1909 – 09.01.1917, contraamiral)

A absolvit Școala Fiilor de Militari din Iași (1875), Școala de Ofițeri din București (1877) și Școala Navală din Brest. După absolvire, s-a ambarcat pe nava franceză *La Loire* cu care, în anii 1884-1885, a efectuat ocolul pământului. Repartizat la Regimentul 4 Linie, a participat la Războiul de Independență, distingându-se în timpul luptelor de la Grivița și Smârdan. A activat la Regimentul 4 Infanterie (1877-1879), Corpul Flotei (1879-1886), comandantul șalupei *Smârdan* (1883), a fost ofițer secund pe bricul *Mircea* (8 aprilie – 14 octombrie 1886), comandantul canonierei *Grivița* (1886-1888), comandantul bricului *Mircea* (1 mai – 1 octombrie 1888), directorul Școlii Copiilor de Marină (1888-1889), comandantul yachtului regal *Ștefan*

cel Mare (1890-1892), căpitan de port clasa I la Căpitănia portului Constanța din cadrul Inspectoratului Porturilor (1892-1895), respectiv al portului Brăila (1895-1896), secund pe crucișătorul *Elisabeta* (1898-1899), șef de stat-major la comandamentul Flotei (1900-1901), directorul Arsenalului Marinei (1904-1908), comandantul Diviziei de Dunăre (1908-1909), comandantul Marinei Militare (1909-1917). În primul an de război 1916-1917 a condus Comandamentul Marinei, cu sediul la Galați. În urma schimbărilor care au fost operate în corpul de comandă al armatei, la 9 iunie 1917 a fost numit director superior în cadrul Direcției Marinei din Ministerul de Război. A lucrat la Iași în această funcție până la data de 31 august 1917 când a demisionat, fără însă a fi trecut în cadrele de rezervă ale armatei. În anii următori și-a continuat activitatea în folosul Marinei, fie prin scris, fie în Parlamentul țării, ca senator de drept în timpul primei guvernări a mareșalului Alexandru Averescu.

Contraamiralul Nicolae NEGRU (09.01.1917 – 01.06.1918, comandor)

A absolvit Școala de Marină din Galați (1884), Academia Navală din Livorno, fiind ambarcat pe *Vittorio Emanuele* și *Vettor Pisani* (1889). A activat la Depozitele Flotei, fiind ambarcat pe *Alexandru cel Bun*, torpilorului *Zborul* și șalupele *Opănez* și *Rahova* (1889). Între anii 1893-1895 a fost comandant pe *Alexandru cel Bun* și torpilorului *Năluca*. În 1897 a preluat comanda canonierei *Fulgerul*, respectiv a puitorului de mine *Alexandru cel Bun* din cadrul Diviziei de Dunăre. În 1900 s-a mutat la Apărarea Porturilor Fluviale, în calitate de comandant al Companiei Chilia și al canonierei *Fulgerul*. În perioada 1901-1903 a fost detașat la S.M.R., comandând succesiv cargoul *Turnu Severin* și pasagerul *Principesa Maria*. Din aprilie 1904 a fost șeful Serviciului de Artilerie și Torpile din cadrul C.M.M. La 1 aprilie 1905 fost numit căpitanul portului

Constanța. La 1 aprilie 1906 a fost detașat la Inspectoratul Navigației și Porturilor, la Galați. În 1907 a revenit pe crucișătorul *Elisabeta*, apoi i s-a încredințat comanda bricului *Mircea*. La 8 aprilie 1909 a fost mutat șef de stat-major în C.M.M. și ales membru în Consiliul de onoare al Marinei Militare. A fost ulterior numit director al Marinei în Ministerul de Război. În octombrie 1910 a fost desemnat comandantul crucișătorului *Elisabeta*. A fost subșef de stat-major la C.M.M. (1913-1914), comandantul Depozitelor Generale (1915), director al Marinei în Ministerul de Război (1 aprilie 1916) și comandantul Escadre de Dunăre (15 mai 1916). La 15 decembrie 1916 a fost numit comandantul Flotei de Operațiuni pe Dunăre, iar la 8 ianuarie 1917 a fost desemnat comandantul Marinei. La 1 iunie 1918 a preluat comanda Diviziei de Mare, până în 1925, când a trecut în rezerva armatei, a fost membru în Comitetul Consultativ al Marinei și comandant superior al Școlilor Marinei.

Viceamiralul Constantin BĂLESCU (01.06.1918 – 03.11.1920, contraamiral)

La 15 septembrie 1881, a reușit la concursul care desemna candidații pentru Școala Navală din Brest. Devenit aspirant în Marina franceză, între 1882-1883 a efectuat o călătorie în jurul lumii la bordul navei-școală franceze *Reine Blanche*. În primii ani de activitate a ocupat o serie de funcții în cadrul Inspectoratului Porturilor. A fost ambarcat pe o șalupă de grăniceri (1886), bricul *Mircea* (1887), șalupa

Smârdan și șalupa *Rahova* (1887). În perioada 1 mai 1889-1 mai 1892 a fost îmbarcat ca ofițer de calcule și tir pe crucișătorul *Elisabeta*. Din aprilie 1897 a preluat funcția de comandant secund al crucișătorului *Elisabeta* iar în aprilie 1898 a fost numit comandantul bricului *Mircea*. La 1 octombrie 1898 a devenit comandantul Școlilor Marinei la Constanța. Aflat la conducerea Școlilor Marinei, a redactat cursurile „Războiul maritim”, „Cursul de navigație și hidrografie” și „Morala militară”. Din aprilie 1901 a preluat comanda crucișătorului *Elisabeta*. Între 1902-1905 a funcționat la Administrația Centrală a Războiului. La 1 aprilie 1905 a

preluat comanda Diviziei de Mare și a crucișătorului *Elisabeta*. La 1 ianuarie 1908 a fost numit directorul Arsenalului Marinei din Galați, funcție pe care a îndeplinit-o până în 1911, simultan cu cea de comandant al Diviziei de Dunăre. În 1912 a fost numit în S.M.G. iar din 1913 a fost șeful Secției Marinei din cadrul Ministerului de Război, funcție pe care a îndeplinit-o atât în timpul campaniei militare din 1913, cât și în primul an de război, 1916-1917. În

1918 a preluat comanda Marinei Militare. În octombrie 1918, fiind decretată a doua mobilizare, la ordinul său navele au îndeplinit misiuni de capturare a materialului naval german și de alungare a echipajelor inamice. La 1 noiembrie 1920 a demisionat, predând comanda Marinei la 3 noiembrie 1920. În același an a funcționat pentru scurt timp ca președinte al Comitetului Consultativ al Marinei.

Viceamiralul Constantin NICULESCU-RIZEA (03.11.1920 – 30.10.1925, contraamiral)

A absolvit Școala Copiilor de Marină din Galați (1885), Școala Navală din Livorno (1891), Școala de Aplicație Torpile Italia. A activat la Depozitul Echipajelor din Divizia de Dunăre, ambarcat pe nava cu zbatouri *România*, nava-școală *Mircea* (1893), Depozitul Echipajelor Flotei, canoniera *Oltul* (iunie-noiembrie 1895), bricul *Mircea* (1895-1896), comandantul crucișătorului *Elisabeta* din Divizia de Mare (1897 -

1898, 1900), Apărarea Porturilor Fluviale, comandantul Școlilor Marinei Constanța (1899-1901), Depozitul Echipajelor din cadrul Diviziei de Dunăre (1901-1902), comandantul torpilorului *Zborul* (1902-1903), comandantul puitorului de mine *Alexandru cel Bun* (1903). La 1 aprilie 1908 a devenit primul comandant al monitorului *Kogălniceanu*. La 1 iunie 1918 a devenit directorul Arsenalului Marinei, iar la 8 iunie 1920 a fost numit comandantul Diviziei de Dunăre. La 1 octombrie 1920 a fost desemnat comandant director superior în Ministerul de Război, Direcția Marinei. La 1 aprilie 1921 a fost numit comandant inspector tehnic și director superior al Marinei Militare în Ministerul de Război. În cursul anului 1924 s-a ocupat personal de alcătuirea unui nou program de înzestrare, care prevedea, în final, dotarea Marinei cu 3 crucișătoare ușoare, 10 contratorpiloare, 18 submarine, 12 nave antisubmarine, o navă puitoare-mine, un port-avion, o navă-școală, 10 hidroavioane și 8 vedete rapide. La 27 octombrie 1925 a predat comanda Marinei, rămânând în cadrele active până în 1929.

Viceamiralul Vasile SCODREA (07.11.1925 – 13.01.1934, contraamiral)

A absolvit Academia Navală din Livorno (1894). La 15 iunie 1894 a fost repartizat la Depozitele Flotei, aflate sub comanda maiorului Constantin Mănescu. A fost ambarcat pe navele *Bistrița*, *România* și pe canoniera *Oltul*. La 27 martie 1896 a fost mutat la Divizia de Mare, în echipajul crucișătorului *Elisabeta*, iar în 1897 a fost mutat la Inspectoratul Porturilor Fluviale. În anul de învățământ 1898 - 1899 a fost director de studii și profesor la Școala de Marină. La 10 mai 1901 a fost încadrat la Depozitele Echipajelor. Între anii 1902-1904 a funcționat în cadrul Diviziei de Mare. Prin Ordinul nr. 1 580/1904, la 16 aprilie 1904 a fost numit comandantul canonierei *Fulgerul*, la 15 aprilie 1906 fiind mutat la Administrația Centrală a Războiului. La 1 aprilie 1909 a fost numit director al Diviziei de Mare și comandant al bricului *Mircea*, iar la 15 decembrie 1909 comandantul crucișătorului *Elisabeta*. În perioada aprilie 1910-aprilie 1912 a fost comandantul Școlilor Marinei și al bricului *Mircea*. În campania din 1913, a fost comandant

al escadre formată din monitorul *Brătianu* și vedetele *Cpt. Nicolae Lascăr Bogdan* și *Maior Constantin Ene*. Ulterior a fost trimis la Nicopol, unde a participat, alături de alte nave ale Diviziei de Dunăre, la paza podului de șleपुरi și la asigurarea navigației. La 22 noiembrie 1916 a fost numit șeful de stat-major al Marinei, iar la 7 ianuarie 1917 a preluat comanda Flotei de Operațiuni, la acea dată navele Marinei aflându-se pe Canalul Tâtaru, la Chilia Nouă și Galați. Între octombrie 1918-martie 1921 s-a aflat la comanda Diviziei de Dunăre. În 1919 a fost numit șef de stat-major în C.M.M. cu sediul în Galați, apoi în 1921, comandantul Diviziei de Mare. Încă din primul an în care a preluat comanda Marinei a înființat la Constanța, împreună cu mai mulți ofițeri de marină, „Yacht Clubul Român”. În 1925, a fost numit comandant inspector tehnic și director superior al Marinei și apoi comandant al Marinei. Adept al mutării Comandamentului Marinei la Constanța, la 15 iunie 1931 a reușit instalarea acestuia în localul Școlii Navale de pe str. Traian nr. 53 (în sediul actual al Muzeului Marinei Române). Peste două luni, a botezat prima navă-bază pentru submarine a Marinei Militare cu numele *Constanța*. La 1 decembrie 1933 a fost numit inspector general al Marinei Regale.

Viceamiralul Ioan BĂLĂNESCU (13.01.1934 – 02.11.1937, contraamiral)

A absolvit Școala Militară de Artilerie, Geniu și Marină (1 iulie 1899). A activat la Apărarea Porturilor Fluviale, ambarcat la bordul pontonului *Ștefan cel Mare*, ofițer la bord pe crucișătorul *Elisabeta*, ambarcat pe puitorul *Alexandru cel Bun*, comandantul canonierei *Grivița*, comandantul vedetelor *Vedea* și *Teleorman*, detașat la N.F.R. și apoi la S.M.R., pe navele *Oriental* și *Iași*, Depozitul Echipajelor Marinei, comandantul torpilorului *Zmeul*, la Administrația Centrală a Războiului,

comandantul vedetei fluviale *Călinescu*, comandantul vedetei *Maior Giurescu*, secund pe monitorul *Catargiu* (1912, 1913), comandantul monitorului *Catargiu* (1914-1916), comandantul crucișătorului *Elisabeta* (1917-1919), directorul Direcției Marinei din Ministerul de Război (1919-1923), comandantul Forței Navale Fluviale (1923-1924), Inspectoratul General al Marinei (1924-1930), comandantul Diviziei de Mare (1931). În a doua parte a anului 1932, a deținut, prin cumul, funcția de comandant al Marinei. Începând cu 13 ianuarie 1934 a fost numit comandantul Marinei Regale. În august 1935, împreună cu membrii comisiei de recepție a submarinului *Delfinul* la Fiume a participat la probele de suprafață, imersiune, stabilitate, lansări de torpile, tir naval, rapiditate de imersiune etc., atingând cu submarinul adâncimea de 82 de metri. De asemenea, a desfășurat o activitate intensă *Pro marina* în cadrul L.N.R., al cărui membru fondator a fost din 1927. În 1932, a fost inițiatorul înființării la Constanța, în cadrul Secției L.N.R., a Muzeului Marinei, fiind și primul donator de obiecte din partea Diviziei de Mare.

Amiralul Petre BĂRBUNEANU
(02.11.1937 – 06.09.1940, viceamiral;
27.03.1945 – 10.12.1946, amiral)

A absolvit Școala Fiilor de Militari Craiova (1897), Școala Navală din Fiume (1902), stagiul practic în Flota austro-ungară pe nava-școală *Saida* și alte nave din Marea Mediterană (septembrie 1903). A activat la Apărările sub Apă, pe nave port-mine și torpiloare din cadrul Diviziei de Dunăre Galați (1902-1904). În 1904 a fost numit comandantul șalupei torpiloare *Vedea*. În 1907 a fost ambarcat pe bricul *Mircea* în calitate de profesor la Școala Navală. În perioada 1909-1911 a fost comandantul primelor Stațiuni de Telegrafie fără Sărmă instalate la Cernavodă, Călărași și Giurgiu. La 1 aprilie 1911 a fost mutat la Institutul Geografic al Armatei. La 1 aprilie 1912 a revenit la Divizia de Dunăre, unde a lucrat în continuare în cadrul Apărărilor sub Apă, în calitate de comandant al Grupului Portmine și Torpiloare. Între 1 octombrie 1913 - 1 iulie 1914 a deținut funcția de secund al navei-școală *Mircea*, în cadrul Diviziei de Mare, de unde a revenit la Divizia de Dunăre, în calitate de comandant al torpilorului *Năluca* și al Grupului de Torpiloare. La 1 iunie 1918 a preluat comanda monitorului *Mihail Kogălniceanu*. La 20 august

1919 a fost numit șef de stat-major la Divizia de Dunăre, apoi a fost comisar al guvernului pe lângă Tribunalul de prize maritime, în vara anului 1920 a condus Apărările Regionale, iar la 8 noiembrie 1920 a preluat comanda Escadrei de Dunăre. În cursul anului 1922 a fost numit comandantul Depozitelor Marinei și apoi directorul Arsenalului Marinei. La 10 iulie 1924 a devenit comandantul Școlii Navale. La 1 octombrie 1926 a preluat comanda Bazei Navale Maritime, în 1927 încredințându-i-se și comanda Corpului Depozitelor Maritime. Din 1 octombrie 1928 a revenit la comanda Școlii Navale Constanța. În noiembrie 1931 i s-a încredințat comanda Diviziei de Dunăre. Odată cu instalarea sa, a verificat toate navele de război ale Diviziei de Mare aflate în portul Constanța. Începând cu 1 noiembrie 1934 a fost numit directorul Direcției Marinei în M.A.M., iar la 2 noiembrie 1937 a preluat comanda Marinei. A fost unul dintre fondatorii Șantierului Naval Militar Galați. Neîfiind pe placul regimului instaurat în țară după 6 septembrie 1940, s-a numărat printre cei 11 generali români „care au săvârșit acte grave” scoși din cadrele active, conform Decretului-lege nr. 3 094/1940. Odată cu instaurarea guvernului condus de dr. Petru Groza, prin Ordinul nr. 15 805 din 20 martie 1945, respectiv O.Z. nr. 915/1945, începând cu data de 27 martie 1945 a fost încadrat în funcția de ministru subsecretar de stat al Marinei.

Viceamiralul ing. Eugeniu Roșca
(21.09.1940 – 16.06.1942, viceamiral)

A absolvit Școala Militară de Artilerie și Geniu din București (1906), Școala de Aplicație a Marinei, Școala Navală Superioară (1911), Școala Superioară de Electricitate Kuth și Siemens-Schukert din Paris (1913, obținând diploma de inginer specialist în electricitate), Școala Superioară de Marină din Paris (1920), stagiul de trei luni în statul-major al amiralului Chailier pe cuirasatul *Paris*, nava amiral a Escadrei Mediteranei Occidentale (1920). A fost repartizat la Divizia de Dunăre. Ambarcat pe pontonul armat *Ștefan cel Mare*, a comandat o secție de artilerie de debarcare pe un torpilor mic și a executat lucrări de fortificație. În 1907 a fost mutat la Divizia de Mare, în echipajul bricului *Mircea* iar în 1909 a fost ajutor la serviciul artileriei. În 1913 a fost repartizat la Divizia de Mare, profesor la Școala Navală Superioară. Între 20 iunie – 31 august 1913 a fost mobilizat la bordul crucișătorului *Elisabeta*, care îndeplinea serviciul de staționar la Sulina. A ocupat apoi funcția de secund al monitorului *Lahovary*, iar din 1917 funcția de șef al stațiilor T.F.S. din Escadra de Dunărea 1 iunie 1918 a fost numit comandantul monitorului *Lahovary*, iar la 1 aprilie 1919 a preluat

comanda Grupului de Monitoare. La 1 noiembrie 1921 a fost trimis în calitate de ofițer de legătură pentru marină la Comandamentul Militar al Basarabiei iar în 1922 a fost mutat la St.M.M., ca șef al Secției I, fiind ulterior numit ofițer inspector pentru T.F.S., motoare, aparate și material electric, scripte și instrucția acestei ramuri în cadrul St.M.M. La începutul anului 1924 a fost desemnat comandantul F.N.M. și comandant al distrugătorului *Mărășești*, iar la sfârșitul lunii iulie 1924 a preluat comanda Grupului de Canoniere, compus din navele *Stihi*, *Lepri* și *Dumitrescu*. La 1 august 1924, după 21 de ani, navele Marinei române au reluat călătoriile în străinătate, cele trei canoniere aflate sub comanda sa superioară vizitând porturile Constantinopol, Ceanak, Smirna, Tenedos, Capul Laura, Daphis, la întoarcere făcând un schimb de vizite cu marinarii bulgari din porturile Burgas și Varna. În 1926 a fost numit șef de stat-major al Diviziei de Mare. La 1 octombrie 1933 a fost numit șeful St.M.M. iar între 12 august - 1 octombrie 1934 a fost directorul Direcției Marinei, fiindu-i, apoi, încredințată comanda Diviziei de Dunăre. La sfârșitul anului 1938 a fost numit directorul Institutului Geografic Militar, iar la 21 septembrie 1940 i s-a încredințat comanda Marinei. La 15 iunie 1942 a fost trecut în disponibilitate de boală.

Viceamiralul Ioan GEORGESCU
(16.06.1942 – 27.03.1945,
contraamiral)

A absolvit Școala Navală din Fiume (1910), fiind repartizat inițial la Grupul Vaselor Port-mine din cadrul Diviziei de Dunăre cu care a participat la campania anului 1913. Din cauza lipsei de cadre, la 5 aprilie 1914 i s-a încredințat comanda vedetei fluviale *Major Giurăscu*. La 1 aprilie 1915 a fost reîncadrat în ordinea de bătaie a Grupului Vaselor Port-mine, unde a rămas până la intrarea României în prima conflagrație mondială. În primele zece zile de război, a comandat canoniera *Siretul*, iar din 25 august 1916 până la sfârșitul războiului vedeta fluvială *Major Gheorghe Sonțu*. La sfârșitul campaniei militare, a fost mutat la Inspectoratul General al Marinei. La 6 noiembrie 1918 a fost numit comandant militar al portului Giurgiu, la 29 ianuarie 1919 i s-a încredințat comanda Diviziei ușoare de Dunăre, adică a Grupului de canoniere tip *Oltul*, de unde, la 1 mai 1919, a fost mutat la C.M.M., ca șef de birou la Serviciul Transporturi. După un an a fost numit profesor la Școlile Marinei. În perioada 1921-1923 a fost detașat de câteva ori la Ministerul Afacerilor Străine. Începând cu 1 aprilie 1925 a fost numit comandantul canonierei *Căpitan Dumitrescu*,

nava fiind la dispoziția Școlii Navale. La 15 noiembrie 1925 a fost mutat, în Direcția Marinei din Inspectoratul Marinei. La 1 aprilie 1931 a preluat comanda Grupului de Distrugătoare și a distrugătorului *Regele Ferdinand*, iar după trei luni a fost mutat la comanda distrugătorului *Mărășești*. A preluat apoi comanda Serviciului de Artilerie, Torpile și Electricitate, fiind numit ulterior șef de stat-major la Divizia de Mare. Timp de un an, începând cu decembrie 1932 a urmat Școala Navală de Război din Paris, după absolvire fiind mutat la Inspectoratul General al Marinei. Începând cu 1 aprilie 1934 a fost încadrat în M.St.M., unde și-a desăvârșit pregătirea ca ofițer de stat-major. De la 1 aprilie 1937 i s-a încredințat comanda Escadrei de Monitoare. Începând cu 1 octombrie 1938 a fost mutat la C.M.R., în funcția de șef de stat-major al Marinei. La 10 iulie 1940 a preluat comanda Școlilor Marinei, pe 18 iulie 1940, a fost numit comandantul Forțelor Navale Maritime. În decembrie 1941 a fost numit comandantul Marinei și șef al St.M.M., ducând prin cumul funcția de comandant al Marinei, până în iunie 1942. Prin D.M. nr. 387 din 23 ianuarie 1944, C.M.M. s-a transformat în Statul Major al Marinei, fiind numit șeful acestuia. Prin Î.D.R. nr. 1 620 din 23 august 1944 a fost numit ministru subsecretar de stat pentru Marină. La sfârșitul lunii august 1944 a fost rănit de către trupele germane în retragere. În perioada 6 mai 1950 – 6 iulie 1955 a fost reținut de organele Ministerului de Interne, fără a fi judecat sau condamnat.

Comandorul Eugeniu SĂVULESCU
(10.12.1946 – 01.11.1948, comandor)

A absolvit Liceul Militar din Iași (1919), Școala Navală Constanța (1921), Școala de Pilotaj Tecuci (1924, specializându-se ca observator din avion), Școala Superioară de Război (1932), Școala Navală de Război din Paris (1935), stagiul în Flota Fluvială a Iugoslaviei (1936), stagiatura la M.St.M. cu calificativul „Foarte bine”, fiind trecut în evidența ofițerilor stat-majoriști (1936), Cursul de perfecționare pentru colonei organizat pe armată, fiind unul dintre cei mai apreciați ofițeri, cu calificative maxime (1948). A activat la bordul monitorului *Brătianu* (1921), Apărarea Fixă Fluvială (1922), la bordul canonierei *Slt. Ghiculescu* (1923-1924), la bordul torpilorului *Vârtejul* (1924). A fost detașat ulterior comandant al vedetei fluviale nr. 5 *Major Gh. Sonțu* (1925), „ofițer de clasă” la Școala Navală (1926). După absolvirea Școlii Superioare de Război, s-a înapoiat la corpul de origine, iar la 1 ianuarie 1933 a fost mutat la Apărarea Fixă Maritimă, ca șef al Birourilor 2

și 3 în cadrul comandamentului și comandant al Sectorului Maritim nr. 1 Sud. A fost șef al Biroului 3 în cadrul Inspectoratului General al Marinei (1935), detașat ca ofițer de stat-major stagiar la Regimentul 21 Infanterie (1936), comandantul canonierelor *Slt. Ghiculescu* și *Dumitrescu* (1937), inspector de studii la Școala Superioară de Război (1938), șef de stat-major la Flota Fluvială (1940), șeful Secției Operații din St.M.M. (1940), secund și apoi comandant al distrugătorului *Regina Maria* la Divizia de Mare (1941), profesor la Școala Superioară de Război (1943), comandantul Școlii Navale din Constanța și a navei-școală *Mircea* (1944). După 23 august 1944 s-a implicat activ în activitatea Asociației româno-sovietice A.R.L.U.S. La 16 iunie 1945 a fost desemnat directorul Direcției Educație, Cultură și Propagandă. Prin Î.D.R. nr. 3 958 din 10 decembrie 1946 a fost numit comandantul Marinei. În 1947 a aprobat înființarea Flotei de Dragaj Maritim, compusă din două canoniere, două torpiloare și nave auxiliare. La 1 noiembrie 1948 a fost repartizat profesor la Academia Militară, iar prin Ordinul M.F.A. M.C. nr. 2 531 din 4 iulie 1951 a fost numit profesor-șef. În anul 1952 a fost trecut în rezervă.

Comandorul Ioan CRISTESCU
(15.12.1948 – 25.08.1949, comandor)

A absolvit Liceul Militar Mănăstirea Dealu Târgoviște (1922), Școala Navală Constanța (1924), Școala de Gaze București (1924), Școala de Aplicație a Marinei (1926), Școala Superioară de Război (1936). A activat ca șef al Serviciului Adjutantură la Baza Navală Maritimă (1924), la Baza Navală Fluvială, a fost ambarcat ulterior pe monitorul *Mihail Kogălniceanu* (1926), comandant de companie la Batalionul de Recruți din cadrul Corpului Echipajelor Fluviale, la Baza Navală Maritimă (1927). La 30 mai 1929 a fost mutat la Școala de Specialități a Marinei. A fost ambarcat pe nava-școală *Constanța* (1931), inspector de studii și profesor de Electricitate la Școala Navală. Între 1-30 august 1934 a fost detașat la Flotila I Aviație. A activat ca șef al Biroului 3 la Comandamentul Escadrei de Distrugătoare (1937), ofițer de stat-major și șef al Biroului 2 în cadrul Comandamentului Apărării Litoralului Maritim (1938-1939)

și șeful Biroului 3 și șef de stat-major la Comandamentul Forțelor Navale Maritime (1939-1940). Bun cunoscător al limbilor franceză și italiană, la 14 august 1940 a fost trimis ca ajutor al atașatului aerona- naval pe lângă Legația română din Roma iar la 22 iunie 1940 a fost mobilizat la Marele Cartier General și detașat ajutor al atașatului naval Berlin-Roma (Zona interioară) subbiroul Roma. La 1 iunie 1944 a fost rechemat în țară pentru stagiul, la 15 august 1944 fiind încadrat la C.F.N.M., încredințându-i-se comanda *N.M.S. Dacia*. La 31 octombrie 1944 a fost mutat ca șef de stat-major la Comandamentul Litoralului Maritim și Fluvial, iar la 12 aprilie 1945 a fost numit șeful Serviciului Personalului din cadrul Subsecretariatului de Stat al Marinei. A condus Secția Personal Marină iar la 1 septembrie 1947 a fost desemnat șef de stat-major la Comandamentul Marinei Militare. La 1 noiembrie 1949 a fost numit consilier pentru chestiunile de Marină în M.St.M. iar între anii 1951-1952 a fost mutat ca profesor superior tehnic la Catedra de Marină a Facultății Marină din cadrul Academiei Militare Generale București. La 22 februarie 1952 a fost scos din rândul cadrelor active ale armatei.

Viceamiralul Emil GRECESCU
(25.08.1949 – 20.09.1952, comandor)

A absolvit Școala Navală din Constanța (1924), Școala Specială Navală (1926), Cursul de perfecționare în cadrul Institutului Central Meteorologic (1934), Cursul de specializare pe nava-școală *Constanța* (1934), Cursul de specializare la Institutul Geografic Militar (1937-1938), Cursul de specializare în hidrografie (1938), Cursul de navigație și hidrografie (1939). A activat la Serviciul Hidrografic (1924), apoi comandantul Companiei a V-a din cadrul Bazei Navale Maritime, ofițer la bordul torpilorului *Zmeul*, ofițer secund la bordul remorcherului *Locotenent Vărtosu*. La 26 mai 1926 a fost repartizat ofițer de bord și ofițer secund la Serviciul Hidrografic, Direcția Nave. Cu excepția anilor 1925-1926, ofițerul a rămas la Serviciul Hidrografic până în perioada postbelică. Pe timpul campaniilor de vară a fost ofițer cu navigația pe torpilorului *Zborul* (1931-1932), ofițer secund pe canoniera *Stihi* (1932), respectiv *Cpt. Dumitrescu* (1932-1933), comandant de companie în cadrul Batalionului de Recruți al Bazei Navale (1933), șef de cart pe canoniera *Alba-Iulia* (1933-1934). În urma constituirii Oficiului Hidrografic și Aerofotometric, la 10 septembrie 1935 a fost numit șeful Serviciului Hidrografic. La 10 iulie 1938 a fost detașat

și ambarcat în calitate de comandant pe canoniera *Locotenent-comandor Stihi*. În perioada octombrie 1938-aprilie 1939 a revenit ca subdirector la Oficiul Hidrografic. La 11 aprilie 1939 a preluat comanda canonierei *Cpt. Dumitrescu*. Între noiembrie 1939 – mai 1940 și-a reluat activitatea de subdirector al Oficiului Hidrografic și Aerofotometric, aflându-se apoi la comanda canonierei *Stihi*. În perioada martie 1941-aprilie 1942 a fost șeful Oficiului Hidrografic. Din aprilie 1942 până în aprilie 1943 a fost ofițer secund și comandant secund al distrugătorului *Regina Maria*, fiind mutat apoi ca șef al Biroului IV din C.F.N.M. Din septembrie 1943 până în septembrie 1946 a fost director de studii la Școala Navală. În septembrie 1946 a fost numit comandantul Grupării Navelor de Mare. Din luna iulie 1949 a girat comanda Marinei Militare, fiind numit pe funcție prin D.C.F.A. nr. 2 739 din 24 iulie 1951. La 20 septembrie 1952 a fost mutat în funcția de ajutor al șefului M.St.M. pentru Marină. În februarie 1954 a fost numit locțiitor pentru Învățămant și Hidrografie la C.M.M. și a fost pus la dispoziția D.C.F.A. Conform Ordinului M.F.A. nr. 1 148/1954, din 24 mai 1954 a fost detașat pe timp nelimitat la Consiliul de Miniștri, Biroul Transporturi și Telecomunicații, pentru specialitatea Transporturi Navale. La data de 23 octombrie 1956 a fost trecut în rezervă pe motive de sănătate. A murit la 76 de ani și, conform dorinței sale, a fost incinerat, cenușa fiindu-i răspândită în largul Mării Negre, în ziua de 24 mai 1981.

Viceamiralul Florea DIAONU
(20.09.1952 – 13.04.1954;
30.03.1959 – 19.04.1961, contraamiral)

A absolvit Gimnaziul Comercial Constanța (1940), ca elev particular. În perioada septembrie 1936 – mai 1941 a fost funcționar la Banca Populară „Învățătorul Dobrogean” din Constanța, iar între mai 1941-martie 1943 a fost internat politic în Lagărul de internați politici Târgu-Jiu, grupa a VII-a. Fost ilegalist, a devenit membru U.T.C., iar din 1937 membru al Comitetului Județean U.T.C. Constanța. Între aprilie – iunie 1943 a fost soldat în Regimentul Infanterie Marină Reni, iar între iulie și octombrie 1943 soldat, ulterior caporal furier și tunar la tunul de 20 mm A.A. pe monitorul *I.C. Brătianu* din Comandamentul Forțelor Fluviale Galați. Între martie și iulie 1945 a fost caporal și apoi sergent în Secția Tehnică a Diviziei „Horia, Cloșca și Crișan” la Kotovsk (Birezula, URSS). După înapoierea în țară, în perioada iulie–septembrie 1945 a urmat cursul de loțiitori politici la Pitești, fiind avansat la

gradul de sergent-major. Între septembrie – octombrie 1945 a fost loțiitor politic în Divizionul Artilerie de Coastă Constanța, iar din octombrie 1945 până în martie 1946 pe canoniera *Stihi*, la Galați și Constanța. A fost primit ca membru P.C.R. în una dintre celulele militare din Constanța. În aprilie 1946 a fost numit responsabil al Secției Militare Regionale, în septembrie 1947 a devenit secretarul Comitetului Județean P.C.R. Tulcea și din 1948 la Slatina. În luna septembrie 1949 a intrat în cadrul Forțelor Armate, fiind avansat la 6 octombrie 1949 la gradul de locotenent-comandor și la 19 august 1950 la gradul de căpitan-comandor. Din decembrie 1950 a fost încadrat loțiitor politic la C.F.M.M. Constanța. În perioada decembrie 1950 – septembrie 1952 a fost șeful Direcției Organizare și Instrucțai din D.S.P.A. În luna decembrie 1952 a fost numit comandantul Marinei Militare. În perioada ianuarie – iulie 1953 a urmat Cursul de perfecționare comandanți și șefi de state-majore de mari unități de pe lângă Academia Militară „I.V. Stalin” din București. A fost cercetător militar principal pentru studii istorice în Secția Studii Istorice a M.St.M. Prin H.C.M. nr. 764 din 6 mai 1968 a fost trecut în rezervă, fiind clasat inapt serviciului militar.

Contraamiralul Mihai NICOLAE
(13.04.1954 – 18.03.1959, contraamiral)

A absolvit Școala de Arte și Meserii din Călărași (1937), specialitatea tâmplar. Între martie-iunie 1936 a fost încorporat ca militar în termen voluntar în Compania a 2-a a Depozitelor Maritime, iar din iunie-decembrie 1938 a fost ambarcat pe distrugătorul *Mărășești*, distrugătorul *Regele Ferdinand*. Între noiembrie 1942 – noiembrie 1943 a fost ajutor al ofițerului cu infanteria și artileria pe canoniera *Stihi*, iar din noiembrie 1943 – noiembrie 1944 a devenit șef tunar și ajutor al ofițerului cu artileria pe aceeași navă. Din noiembrie 1944 până în septembrie 1946 a fost muncitor și marinar la Cooperativa „Ancora” a Sindicatului Marinarilor din Constanța, fiind imbarcat pe un remorcher. A devenit membru al P.M.R. în septembrie 1945. Din septembrie 1949 până în octombrie 1950 a fost prim-secretar al Comitetului P.M.R. al Canalului Dunăre – Marea Neagră. La 26 octombrie 1950 a fost chemat în cadrele active ale armatei, fiind încadrat cu gradul de căpitan de rangul 2. În octombrie 1950, a fost numit loțiitor politic al comandantului

Marinei Militare. La 21 iunie 1951 a fost avansat la excepțional gradul de căpitan de rangul 1. A urmat cursul de comandanți și șefi de state-majore de mari unități de pe lângă Academia Militară Generală. În ianuarie 1953 a fost numit membru militar al Consiliului Militar al C.M.M., iar în septembrie 1953, a fost desemnat comandantul Flotei de Dunăre. La 13 aprilie 1954 a fost numit comandantul Forțelor Maritime Militare. În luna martie 1958 a fost pus la dispoziția Direcției Cadre a M.F.A., fiind propus de ministrul Forțelor Armate, generalul colonel Leontin Sălăjan, pentru retrogradare la gradul de sergent-major și trecerea în rezervă aducându-i-se următoarele acuzații: în perioada 1940-1941, în timp ce era ambarcat pe distrugătorul *Mărășești*, a fost membru activ al mișcării legionare; a participat la unele acțiuni propagandistice desfășurate de legionari la sate; a menținut în mod conștient în diverse funcții în cadrul C.F.M.M. o serie de foști legionari sau simpatizanți ai acestora, sub pretextul că sunt „specialiști”. A fost trecut în rezervă cu gradul de sergent-major, grad pe care îl avea înainte de a fi chemat în cadrele active ale Forțelor Armate, ulterior i s-a redat gradul de contraamiral.

Viceamiral comandor Gheorghe SANDU
(19.04.1961 – 29.11.1963)

A absolvit Liceul teoretic „Nicolae Bălcescu” (1940), Școala Navală *Mircea* din Constanța (1942), Școala de Aplicație a Marinei (1946). A fost ofițer cu navigația pe torpilor *Năluca* (1942), ofițer cu adjutantura și transmisiunile pe crucișătorul auxiliar *Dacia*, între 1943-1944 a revenit ca ofițer cu navigația pe torpilor *Năluca*, fiind ulterior ofițer cu adjutantura la Comandamentul Apărării Teritoriului Dobrogea. În 1945 a fost comandantul remorcherului dragor *Maria* și al remorcherului *Cantacuzino*. A fost comandant A.S.A. în Compania Instrucție Cadre a Batalionului Geniu Marină (1946), comandant al plutonului 2 Recruți, comandantul Companiei a 2-a Observare Constanța, pilot de baraj la Serviciul Siguranței Navigației Sulina, șeful Serviciului Siguranței Navale și ofițer cu navigația al Flotei de Dragaj din cadrul C.A.L.M. (1947). Din octombrie 1947

până în iulie 1948 a fost ofițer secund pe nava-școală *Mircea*. În perioada 1948 – 1950 a urmat cursurile Academiei Militare Generale. Ulterior a fost șeful Biroului 1 în Secția Înzestrare Materiale din C.M.M., șeful Școlii Militare de Marină, comandantul girant (1954), respectiv comandant titular al Flotei de Dunăre (1954 – 1955), comandantul Brigăzii 230 Nave Fluviale (1955-1956), șeful de stat-major al C.F.N.M. (1956 – 1958), șeful Direcției Hidrografice (1958 – 1960), șeful Școlii Superioare de Marină (1960-1961), comandantul Marinei Militare (19 aprilie 1961 – 29 noiembrie 1963), șeful Catedrei de Tactica Marinei din Academia Militară Generală (1963 – 1972), șeful Secției Marină din Direcția Operații a M.St.M. (1972 – 1977), adjunct al ministrului Transporturilor și Telecomunicațiilor și șef al Departamentului Transporturilor Navale (1977 – 1980), șef de stat-major și loțiitor al comandantului I.C.I.T.L. București (1980-1981). La 21 februarie 1981 a fost trecut în rezervă. A fost membru primul președinte al L.N.R.

Viceamiralul ing Grigore MARTEȘ
(29.11.1963 – 04.07.1973, contraamiral)

A absolvit Liceul Militar „Ferdinand I” din Chișinău în 1934, Școala de Ofițeri de Marină în 1937, fiind repartizat pe monitorul *Bucovina*, din cadrul Flotei Fluviale Galați. După câteva săptămâni, a plecat într-o călătorie de instrucție cu cargoul *Suceava* în vederea desăvârșirii practicii marinărești. În luna decembrie 1937 a fost mutat comandant de pluton la Depozitele Marinei de la Constanța. În perioada 1938-1940 a urmat cursurile Școlii de Aplicație a Marinei, după absolvire fiind repartizat pe canoniera *Lepri*, apoi pe *Dumitrescu*, ca ofițer ajutor cu Navigația și Transmisiunile. Între 8 decembrie 1940 - 18 iunie 1941 a fost trimis la Școala de Radio de pe lângă Politehnica din București, unde a urmat cursuri pregătitoare în vederea admiterii sale la Politehnică. În campania din vara anului 1941, ofițerul a fost încadrat transmisionist la bordul distrugătorului *Regina Maria*. În toamna anului 1941 a început cursurile Facultății de Mecanică și Electricitate din cadrul Politehnicii din București. A fost secund pe nava-bază *Constanța*. La 5 aprilie 1944 a fost numit comandant-

secund al monitorului *Alexandru Lahovary*. După arestarea navelor și a echipajelor românești la Ismail, a fost luat prizonier și repartizat în Lagărul nr. 74. În primăvara anului 1945, s-a înrolat voluntar în cadrul Regimentului 5 Infanterie al Diviziei „Horea, Cloșca și Crișan”, organizată la Kotovsk-URSS din prizonieri români. În toamna anului 1945 și-a reluat studiile la Institutul Tehnic Naval din București. La 18 martie 1947 a fost repartizat la C.M.M., ca șef birou în cadrul Serviciului Educație. La 26 octombrie 1948 a fost numit șeful Direcției Politice din C.M.M. După avansarea la gradul de căpitan de rangul I, a fost numit loțiitor politic al Direcției Construcții și Fabricații din cadrul C.M.M. și apoi, loțiitor politic al Direcției Construcții Înzestrare din C.M.M. Începând cu 1 august 1951 a devenit șeful Direcției Construcții Înzestrare, iar în septembrie 1953 a fost numit șeful Secției Tehnice Construcții și Reparații Navale din cadrul Direcției Înzestrării Materiale a M.F.A. În decembrie 1954, a fost mutat în funcția de loțiitor al șefului Direcției Tehnice Comenzi și Fabricații pentru probleme tehnice, iar la finalul anului 1967 a fost numit șeful Academiei Militare Tehnice. Prin H.C.M. nr. 920 din 18 noiembrie 1963 a fost numit comandantul Marinei Militare. A murit la 59 de ani, fiind înmormântat în cimitirul „Ghencea” militar.

Contraamiralul Sebastian ULMEANU
(13.12.1973 – 21.03.1979, contraamiral)

A absolvit Liceul teoretic, Școala de Ofițeri de Marină (1950), Facultatea de Marină din cadrul Academiei Militare Generale „I.V. Stalin” București (1956), Academia de Științe Sociale „Ștefan Gheorghiu”. A activat în calitate de comandant al Unității de Luptă Artilerie la bordul distrugătorului *Mărășești* și comandant al unui pluton de recruți în cadrul Centrului de Instrucție (1950), șef al Biroului Cadre la Flotila de Dunăre (1951). La 24 iulie

1951 a fost promovat pe funcția de șef Birou Cadre Marină în Secția Cadre a C.M.M., iar în ianuarie 1953, secretar al Consiliului Militar în C.M.M. În perioada 1953-1956 a urmat cursurile Facultății de Marină din cadrul Academiei Militare Generale „I.V. Stalin” din București. Între 13 octombrie 1956-12 martie 1957 a fost lector la Catedra de Tactica și Tehnica Marinei Militare a Academiei Politice „Gheorghe Gheorghiu-Dej”, ulterior fiind numit comandantul distrugătorului 2 din Divizionul 418 Distrugătoare al Brigăzii 214 Nave. La 23 ianuarie 1959 a fost numit șef de stat-major al Bazei 42 Maritime iar de la 12 mai 1962 a devenit comandantul Regimentului 110 Radiotehnic și Transmisiuni. La 22 august 1963 a fost numit comandantul Diviziei 42 Maritime, funcție pe care a îndeplinit-o până la 15 februarie 1966, când a fost numit loțiitor al comandantului Marinei Militare pentru pregătirea de luptă și învățământ. La 1 noiembrie 1969 a devenit loțiitor al comandantului Marinei Militare, la 13 decembrie 1973 preluând comanda Marinei Militare. La 21 martie 1979 a fost promovat loțiitor al șefului M.St.M. și șef al Secției Marină.

Viceamiralul Ioan MUȘAT
(21.03.1979 – 30.12.1989, contraamiral)

A absolvit Liceul teoretic „Mihail Kogălniceanu” din Iași, Școala Inferioară de Mișcare C.F.R., Grupul Școlar C.F.R. Iași (1949), Școala Militară de Ofițeri de Marină (1952), Academia Militară, Secția Marină (1966), Cursul de comandanți de nave de rangul 3 (1959), Școala muncitorească serală a M.F.A. din Constanța (1961), Cursul postacademic (1976). A lucrat ca muncitor necalificat, fierar-betonist pe Șantierul „L.S.” C.F.R. Iași (1945-1948), magazioner la stația C.F.R. Rupea-Sighișoara (1949), respectiv la stația C.F.R. Brașov (1949). În perioada 1949-

1950 a fost militar în termen la Brigada 25 Moto Basarabi. A fost comandant de vedetă torpiloare la Divizionul 319 Vedete Torpiloare Mangalia (1952-1953), comandant de pluton la Școala de Specialiști și Cartnici a Marinei Militare (1953-1955), șef de stat-major de batalion, respectiv comandant de batalion în cadrul școlii (1956-1957), șef de stat-major al Divizionului 319 Vedete Torpiloare, șef de stat-major al Divizionului 193 Vedete Torpiloare (1960-1962), comandantul Divizionului 19 Dragoare de Radă din cadrul Diviziei 42 Maritime, comandantul Divizionului 133 Vedete (1966-1973), comandantul Centrului de Instrucție al Marinei Militare Mangalia (1973-1979) și comandantul Marinei Militare (21 martie 1979-30 decembrie 1989).

Amiralul Mihai ARON
(30.12.1989 – 12.04.1990, amiral)

A absolvit Liceul „B.P. Hașdeu” din Buzău (1947), Școala Militară de Ofițeri de Marină (1949), Universitatea serală de marxism-leninism de pe lângă Casa Centrală a Armatei (1960), Cursul postacademic la Grupa Marină din cadrul Academiei Militare Generale (1974-1975). A fost ofițer cu navigația pe nava-școală *Libertatea* (1949-1950), ofițer-elev la Facultatea Marină din cadrul Academiei Militare Generale (1950-1952). La 5 septembrie 1952 a fost numit șef de stat-major la Divizionul 418 Distrugătoare și apoi până în 1954 a fost ofițer secund pe distrugătorul D 11. În perioada 20 aprilie 1954-1 decembrie 1955 a fost comandant al distrugătorului D 11. Între 1955-1956 a fost ofițer direcțional pentru Flotila de Dunăre, în Direcția Operații a M.St.M., iar

între 1956-1959, ofițer direcțional pentru Forțele Maritime Militare în Secția Operații din Direcția Operații din M.St.M. A ocupat apoi funcțiile de ofițer cu Operațiile și loțiitor al șefului Secției Marină din Direcția Operații a M.St.M., șef de stat-major al Diviziei 42 Maritime din Mangalia, iar în perioada 1966-1972 a fost comandantul Diviziei 42 Maritime. La 14 decembrie 1972 a fost numit șef de stat-major și loțiitor al comandantului la C.M.M., la 21 aprilie 1983 a fost numit loțiitor al șefului M.St.M. și șef al Secției Marină din M.St.M., între 1 noiembrie 1987 și 1 decembrie 1989 a fost loțiitor al șefului M.St.M. De la 30 decembrie 1989 și până la 12 aprilie 1990 a fost comandantul Marinei Militare, iar între 12 aprilie-2 mai 1990, a fost consilier principal al ministrului la Grupul de consilieri al M.Ap.N. În perioada 2 mai-2 iulie 1990 a fost președinte al Comisiei Superioare a M.Ap.N. La 2 iulie 1990 a trecut în rezervă.

Amiralul Gheorghe ANGHELESCU (26.04.1990 – 01.05.1997, viceamiral)

A absolvit Liceul teoretic din Găiești și Școala Electrocomunicații din București, 11 clase de liceu cu examen de maturitate (1961), Școala Militară de Ofițeri de Marină Constanța (1955), Cursul de specializare pentru studii în U.R.S.S. (1956), Academia Militară Generală, Facultatea Arme, Secția Marină (1959), Facultatea de Drept a Universității București (1975), Cursul postacademic superior în cadrul Academiei Militare București (1983-1984). A fost comandant Unitate de Luptă Navigație pe monitorul 1 (1955-1956), ofițer secund pe dragorul de radă 17 din Divizionul 174 Dragoare de Radă Sulina

(1959), comandantul dragorului de radă 27 din cadrul aceleiași unități, mutată la Tulcea (1959-1963), ofițer cu pregătirea tactic-operativă în Biroul Operații Cercetare din Divizia 42 Maritimă (1964-1965), șef de stat-major la Divizionul 50 Vânătoare de Submarine (1965-1968), comandantul Divizionului 50 Vânătoare de Submarine din Divizia 42 Maritimă (1968-1971), ajutor în Biroul Operații al Diviziei 42 Maritime (1971-1972), comandantul Centrului Radioelectronic și Observare „Callatis” Constanța (1972-1975), loțiitor al șefului de stat-major în Comandamentul Marinei Militare (1975-1977), șef de stat-major și prim-loțiitorul comandantului în comandamentul Diviziei 42 Maritime (1977-1980), comandantul Institutului de Marină „Mircea cel Bătrân” (1980-1986), adjunct al ministrului Transporturilor și Telecomunicațiilor și șef al Departamentului Transporturilor Navale (1986-1989), comandantul Brigăzii 24 Fluviale Brăila (3 ianuarie-1 aprilie 1990), comandantul Marinei Militare (1 aprilie 1990-30 noiembrie 1993), șeful Statului Major al Marinei Militare (30 noiembrie 1993-1 octombrie 1997). A fost trecut în rezervă începând cu data de 30 septembrie 1997. A fondat Asociația Clubul Amiralilor și a fost primul președinte al Consiliului Director.

Amiralul dr. Traian ATANASIU (01.05.1997 – 01.01.2002, viceamiral)

A absolvit trei ani la Liceul Militar „Dimitrie Cantemir”, Liceul Militar „Ștefan cel Mare” din Câmpulung Moldovenesc (1965), Școala Militară Superioară de Marină Constanța (1968), Cursul de cercetare operativă (1970), Academia Militară Generală București (1975), Cursul postacademic cu profil unic pentru comandanți de regimente (1988), Colegiul Național de Apărare (1994). Este doctor în științe militare, cu teza „Contribuții la studiul doctrinei și diplomației navale românești în actualul context geopolitic și geostrategic (1998-2000)”. A activat în calitate de comandant al Unității de Luptă Observare, Transmisiuni și Radioelectronică pe dragorul de bază 13 din Divizionul 146 Dragoare de Bază (1968-1969), comandantul dragorului de bază

15 (1975-1976), șeful Transmisiunilor la Divizia 42 Maritimă (1976-1978), ofițer 2 în Biroul Mecanizarea și Automatizarea Conducerii Trupelor în cadrul C.M.M. (1978), detașat ofițer 2 maritim la Întreprinderea de Exploatare a Flotei Maritime NAVROM Constanța, ambarcat pe navele *București* și *Filioara* (1978-1980), comandantul vânătorului de submarine 33 din cadrul Divizionului 339 Vânătoare de Submarine (1980-1981), comandantul vânătorului de submarine 260 (1981-1985), comandantul Divizionului 339 Vânătoare de Submarine (1985-1990), comandantul Divizionului 79 Vânătoare de Submarine (1990-1993), șeful Secției Operații în C.M.M. (1993-1995), loțiitor al șefului S.M.M.M. (1995-1997), șeful S.M.M.M. (1 mai 1997-1 ianuarie 2002), director adjunct al S.M.G. (1 ianuarie-15 februarie 2002). După trecerea în rezervă a fost cadru didactic la Catedra de Științe Nautice a Academiei Navale „Mircea cel Bătrân” din Constanța, și apoi la Universitatea Maritimă Constanța.

Amiralul Corneliu RUDENCU (01.01.2002 – 31.03.2004, viceamiral)

A absolvit Liceul Militar „Ștefan cel Mare” Câmpulung Moldovenesc (1965), Școala Militară Superioară de Marină Constanța (1968), Academia Militară București (1978), Cursul postacademic de perfecționare comandanți și șefi de state majore de divizioane de nave (1985), Colegiul Național de Apărare (1995). A activat în calitate de comandant al Unității de Luptă Observare, Transmisiuni și Radiotehnic pe vânătorul de submarine 51 din Divizionul 50 Vânătoare de Submarine (1968), specialist cu Transmisiunile la Divizionul 129 Nave Auxiliare (1971), specialist cu Transmisiunile și Radiotehnic la

Divizionul 146 Dragoare de Bază (1974-1975), șeful Cercetării în statul-major al Diviziei 42 Maritime (1978), detașat la Întreprinderea de Exploatare a Flotei Maritime NAVROM Constanța (1 octombrie 1978-30 septembrie 1979), comandantul vânătorului de submarine 34, respectiv 33 din Divizionul 339 Vânătoare de Submarine (1980-1982), comandantul Divizionului 174 Dragoare de Radă, ulterior al Divizionului 50 Vânătoare de Submarine și Dragoare de Radă Sulina (1982-1989), șef de stat-major (1990-1993), respectiv comandantul Brigăzii 27 Fluvial-Maritime Tulcea (1993-1995), primul comandant al Flotei Fluviale „Mihail Kogălniceanu” Brăila (1995-1997), loțiitor al șefului S.M.M.M. (13 iunie 1997), adjunct al șefului Statului Major General (15 noiembrie 2000) și șeful Statului Major al Forțelor Navale (1 ianuarie 2002). La 31 martie 2004 a fost trecut în rezervă.

Amiralul dr. Gheorghe MARIN (01.04.2004 – 13.09.2006, contraamiral)

A absolvit Liceul teoretic „Negru Vodă”, județul Constanța (1970), Institutul de Marină „Mircea cel Bătrân”, Constanța, Facultatea de Navigație (1974), Academia Militară, Facultatea de Arme (1980), Academia de Studii Economice București, Facultatea de Planificare și Cibernetică Economică (1987), Cursul postacademic de analiști de stat-major, Academia Militară (București, 1983), Curs internațional de strategie și economie a apărării, Colegiul „George C. Marshall” (Germania, 1999), Colegiul Național de Apărare (2000), masterat în domeniul „Management-marketing în transporturi navale, porturi, zone libere și burse” (2002), Cursul pentru generali și amirali, Colegiul NATO, Roma (2003). A fost comandant Unitate de Luptă Transmisiuni (1974-1978), respectiv comandant vedetă purtătoare de rachete din cadrul Brigăzii 29 Vedete Mangalia (1980-1981), ofițer în Biroul de

automatizare a conducerii trupelor în Statul Major al Forțelor Navale (1981-1985), șeful Atelierului de proiectare-programare din Centrul de Calcul al Forțelor Navale (1985-1989), șef al Centrului de Calcul al Marinei Militare (1989-1995), comandant al Brigăzii de Cercetare și Observare Radioelectronică a Marinei Militare (1995-1999), comandantul (rectorul) Academiei Navale „Mircea cel Bătrân” (1999-2003), director al Statului Major General (2003-2004), șeful Statului Major al Forțelor Navale (2004-2006), șeful Statului Major General (13 sept. 2006-decembrie 2010). Este doctor în științe militare - cercetare operațională (1993). A fost lector universitar, Facultatea Matematică-Informatică, Universitatea „Ovidius” Constanța (1993-1996), conferențiar universitar, Facultatea Matematică-Informatică, Universitatea „Ovidius” Constanța (1996-2000), profesor universitar, Facultatea de Marină Civilă, Academia Navală „Mircea cel Bătrân” Constanța (2000-2003). Din 2002 are dreptul de a conduce doctorate, în domeniul „Științe Militare” la Universitatea Națională de Apărare.

Viceamiralul Dorin DĂNILĂ (03.11.2006 – 30.06.2010, contraamiral de flotilă)

Este absolvent al Liceului Militar „Dimitrie Cantemir” Breaza (1972), Institutului de Marină „Mircea cel Bătrân” (1976), Academiei Militare, Facultatea de Comandă și Stat Major, Secția Marină (1983), Cursului postacademic de marină (1987), Cursului de Drept umanitar internațional (1995), Cursului de limba franceză (1998) și Cursul postuniversitar de conducere strategică. A îndeplinit funcțiile de comandant Unitate de Luptă Observare, Transmisiuni și Radiotehnică la Vânătorul de submarine 2 din Divizionul 50 Vânătoare Submarine (1976-1978), specialist Transmisiuni la Divizionul 50 Vânătoare Submarine (1978-1980), comandant al Vânătorului de submarine

1 din Divizionul 50 Vânătoare Submarine (1980-1981), șef de stat-major (și prim-loțiitor al comandantului) Divizionului 174 Dragoare de Radă (1983 – 1989), ofițer 2 în Biroul Operații din statul-major al Diviziei 42 Maritime (1989-1990), șef de stat-major al Divizionului 50 Vânătoare de Submarine (1990 – 1994), comandant al Divizionului 50 Fregate (1994 – 1999), șef de stat-major al Brigăzii 56 Nave Antisubmarin (1999-2000), loțiitor al comandantului la Flotila 2 Maritimă (2000 – 2001), șef Secție Doctrină și Regulamente (Învățământ) în Statul Major al Forțelor Navale (2001-2002), șeful Centrului 39 Scafandri (2002 – 2005), comandantul Bazei I Maritime (2005-2006), comandantul Comandamentului Flotei (1 iunie – 3 noiembrie 2006) și șeful Statului Major al Forțelor Navale (3 noiembrie 2006 – 30 iunie 2010).

Amiralul dr. Aurel POPA (01.07.2010 – 18.12.2013, contraamiral)

A absolvit Liceul Industrial (1974), Institutul de Marină „Mircea cel Bătrân” (1980), Academia Militară, Facultatea Interarme (1990), Colegiul de Comandă și Stat Major – perfecționare în conducerea marilor unități operative din Marina Militară (1997), Colegiul de Război, seria a X-a (2002). A activat în calitate de comandant al vedetei torpiloare 61 din Divizionul 81 Vedete Torpiloare (1980 – 1983), comandant al Secției de Vedete Torpiloare (1983 – 1988). În perioada 1988-1990, a fost ofițer-student al Facultății Interarme din cadrul Academiei de Înalte Studii Militare din București (actuala Universitate Națională de Apărare), la absolvire fiind numit comandantul Vedetei Torpiloare Mari 202 din Divizionul 93 Vedete Torpiloare. În 1994, a fost promovat în

funcția de comandant al Divizionului de Vedete Torpiloare, funcție pe care a îndeplinit-o până în anul 2001, când a fost numit loțiitor al comandantului și șef de stat major la Academia Navală „Mircea cel Bătrân” din Constanța. În anul 2003, prin ordin al ministrului Apărării, a fost împuternicit comandant al Academiei Navale, instituție pe care a condus-o până în anul 2004. A activat apoi, între anii 2004–2006, ca șef al Serviciului Instrucție, în cadrul Statului Major al Forțelor Navale. În perioada 2006-2007, a comandat Flotila de Fregate din compunerea Flotei, iar din luna ianuarie 2007 a fost numit loțiitor al Comandantului Flotei. Doi ani mai târziu, în luna martie 2009, a fost promovat în funcția de Comandant al Flotei. La data de 1 iulie 2010, prin ordin al ministrului Apărării Naționale, a fost numit șef al Statului Major al Forțelor Navale. De-a lungul carierei, și-a continuat perfecționarea pregătirii profesionale militară și civilă superioară, prin obținerea, în luna iulie 2007, a titlului de doctor în științe militare.

Contraamiralul dr. Alexandru MÎRȘU (18.12.2013 - prezent, contraamiral)

A absolvit Liceul Industrial nr.2 Mangalia, iar în perioada 1980-1984, a urmat cursurile Institutului de Marină „Mircea cel Bătrân”, Facultatea Navigație. După absolvire a îndeplinit funcții de comandant unitate de luptă artilerie la Dragoarele de Bază 13 și 14 și comandant unitate de luptă arme sub apă la Vânătorul de Submarine 33. Începând cu anul 1988, a fost specialist cu artileria în Statul Major al Divizionului de Vânătoare de Submarine, șef Birou operații și pregătire pentru luptă și comandant al Vânătorului de Submarine 31. În perioada 1997-1999, a absolvit Facultatea Interarme din Academia de Înalte Studii Militare București. După absolvire, a fost numit comandant al Dragorului Maritim 29 și ulterior, comandant al Secției 1 Dragoare Maritime. Din iulie 2001, a fost șeful de Stat Major al aceleiași divizion, iar din anul 2004 loțiitor al comandantului Divizionului Nave Minare-Deminare. În anul 2005, a fost numit șef al operațiilor în Comandamentul Operațional Naval, apoi șef al operațiilor în Statul Major al

Forțelor Navale. În perioada 2000-2004, a urmat diferite cursuri în țară și străinătate, printre care Școala de ofițeri de comandă pentru lupta navală de suprafață (Newport, SUA), cursul internațional de orientare pentru ofițeri de stat major (Colegiul de apărare al Olandei), cursul avansat de comandă și stat major (Colegiul Interarme de Comandă și Stat Major, Shrivenham, Marea Britanie), cursul postuniversitar de conducere strategică (Colegiul de Război, Universitatea Națională de Apărare). În anul 2004 a absolvit cursurile de masterat la Colegiul Regal de la Londra, iar în anul 2008 a absolvit Colegiul NATO pentru Apărare, seria 112, de la Roma. În perioada 2005-2006, a fost comandantul Grupării Navale de Cooperare în Marea Neagră – BLACKSEAFOR, timp în care România a deținut conducerea acestei inițiative regionale. În decembrie 2006 a fost numit comandant al Flotei 56 Fregate, în 2009, loțiitor al comandantului Flotei, iar pe 7 iulie 2010 a fost numit comandant al Flotei. La data de 11 octombrie 2010 a obținut titlul de doctor în Științe Militare. Prin ordinul ministrului apărării naționale, la data de 18 decembrie 2013, a fost numit șeful Statului Major al Forțelor Navale.

Ochiul Flotei

▲ 26 aprilie 2009, Marea Neagră.
Relaxare la finalul unei misiuni.

▼ 19 aprilie 2007, Marea Neagră.
Lansarea rachetei P-21 de la bordul navei purtătoare de rachete *Lăstunul*.

▲ 15 octombrie 2013, fregata
Regele Ferdinand, Marea Neagră.
Aspect din OPS Room al fregatei
Regele Ferdinand pe timpul unui
exercițiu de antrenament pe mare.

▲ 15 august 2015, Ziua Marinei Române, Constanța.
Elicopterul Puma Naval lansând capcane termice.

► 27 mai 2014,
Marea Neagră.
Nava Școală *Mircea*
la finalul participării la
SCF Black Sea
Tall Ships Regatta.

FORTELE NAVALE ROMANE
155 ani de tehnologie navală